

GRAIUL

ANUL X. Nr. 5-6

MAIU-IUNIE 1935

DÂMBOVITEI

SPIRU HARET

GRAIUL DÂMBOVIȚEI

REVISTA CORPULUI DIDACTIC PRIMAR DIN JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

==== SUB AUSPICIILE ASOCIAȚIEI JUDEȚENE ====

APARE LUNAR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA REVIZORATUL ȘCOLAR TÂRGOVIȘTE

Comitetul de redacție

Alex. Luca, Președ. Asociaț. Invăț. D-vița

Gh. Atanasiu, Direct. Șc. Normale

M. O. Stan, profesor

I. Negoescu „

I. Apostolescu Insp. Sanitar

Gh. Ionescu, Reviz. Școlar

Gh. Bucurică, membru în comit. centr. al Asoc. G-rale

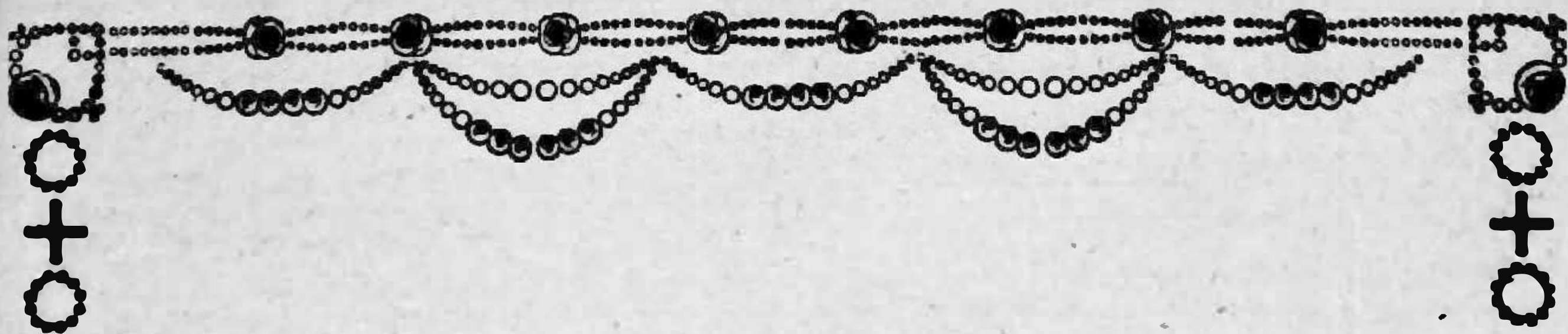
Redactor, D. I. Platen-Văcărești

Un exemplar 20 lei

S U M A R

---

1) Spiritu Haret	Prof. dr. C. Angelescu Ministrul Instrucțiunii
2) Spiritu C. Haret	Gh. N. Costescu Insp. general școlar
3) Recrutarea Organelor de control și conduc. învăț. primar	I. Mareș
4) Educația națională în școala primară din statul român	D. I. Platon
5) Gânduri pentru George	Victor Ghiculescu
6) Salarizarea învățătorilor	G. Bucurică
7) Școli primare de experiență	Florian Stănică
8) Învățătorul și politica	Gh. I. Popescu
9) Lia (sonet)	A. Someș
10) O conclidere	Șt. Chivu
11) De ce ne iubim mama și cum ne putem arăta dragostea față de ea	Ionescu C. Davila
12) Zădărnicie	A. Someș
13) Învățătorul în slujba ofensivei agricole	I. Tudose
14) Moment rustic	Mircea Iordache
15) Din dosarul cu rețete medicale (partea II)	Mircea A. Teodorescu
16) Plângeți-o fetelor	Iosif C. Dumitrescu
17) Buletinul Asociației	. . .
18) Cărți și reviste	D. I. Platon
19) Informațiuni	. . .
-

SPIRU HARET

de prof. dr. C. ANGELESCU
Ministru Instrucțiunii Publice

Spiru Haret a fost, fără îndoială, unul dintre cel mai mari miniștri ai învățământului dinaintea războiului.

Opera înfăptuită de el între anii 1897-1911 se rânduiește printre realizările strălucite ce privesc organizarea școlii și — în general — cultura românească.

Dela venirea în fruntea ministerului instrucțiunii, Spiru Haret și a dat seama că țara aceasta nu poate ocupa locul ce i se cuvine printre țările civilizate, decât răspândind cultura în păturile adânci ale poporului, chemând la viață și la lumină pe toți cei pe cari vitregia vremurilor i a ținut atâta timp în întuneric și ridicând, în acelaș timp, starea morală și materială a țărânimii noastre.

Pătruns de acest mare adevăr, Haret a căutat să împrăștie întunerecul dela sate, înălțând cu ajutorul Casei Școalelor în toate părțile țării, lăcașuri de cultură, al căror număr a trecut de două mii. În acelaș timp el a înmulțit și numărul posturilor de învățători cu peste 1700. Prin această operă culturală și națională, Haret a dat o nouă viață satelor și a dat prilejul la zeci de mii de copii de țărani să se lumineze prin carte.

Opera lui Haret, care a îmbrățișat pe de-a-ntregul cultura poporului, nu s'a re-

zumat însă la învățământul primar. El a organizat învățământul secundar, învățământul normal, învățământul superior și în fine, învățământul profesional. Dându-și seamă de importanța covârșitoare pe care învățământul practic o are într'o țară bine organizată, Haret a înființat școli comerciale, școli de meserii, școli de agricultură și școli profesionale de fete.

Dar acțiunea lui nu se limitează numai la organizarea propriuzisă a școlii, ci merge mai departe, îmbrățișând întreaga activitate pe care dascălul trebuie s'o desfășoare nu numai în școală, ci și în afară. Și, desigur, unul din titlurile de glorie ale lui Haret este tocmai organizarea acestei activități extrașcolare, — a cercurilor culturale, a bibliotecilor școlare, a corurilor și teatrului sătesc, etc.

În dragostea lui nemărginită pentru profesoria care i-a fost auxiliarul cel mai prețios în această operă de culturizare a masselor, Haret a înființat „Casa corpului didactic”, instituție ce a adus însemnate servicii dascălimei noastre în momentele cele mai grele.

Dacă școala dinainte de război datorază lui Haret organizarea sa temeinică nu e mai puțin adevărat, însă, că el a întreprins și o altă operă, poate cu mult

mai însemnată pentru propășirea neamului nostru. Pornind dela concepția că alături de dezvoltarea culturii trebuie să se ridice starea morală și materială a poporului și dându-și seama că mizeria în care se găsea țărănimea constituia un adevărat pericol pentru împlinirea năzuințelor noastre politice, Haret, ajutat de preoți și învățătorii satelor, cărora el știuse să le insuflă puterea de muncă, devotamentul și împlinirea cu sfințenie a datoriei, întreprinde marea operă de ridicare materială a țărănimii, prin înființarea de bănci populare, de obști și cooperative sătești.

Ca alți mari democrați, predecesori ai săi, el leagă țărănimea de ogorul strămoșesc și o pregătește pentru ziua cea mare, ziua de sacrificiu, ce avea să însemne, însă, și ziua înlăptuirii unității noastre naționale.

Iată deci Spiru Haret va fi așezat printre marii democrați ai țării noastre, alături de un Kogălniceanu, de un Ion Brătianu și Rosetti, de Ionel și Vintilă Brătianu.

Numele lui va rămâne strâns legat de organizarea școlii românești dinainte de război și de îmbunătățirea stării materiale a mulțimii dela temelii țării.

SPIRU C. HARET

Spiru Haret face parte din pleiada marilor români cari și-au slujit țara cu iubire și cu credință și pe cari neamul întreg îi binecuvintează?

Urme neperitoare a lăsat el ca om de știință, ca membru al Academiei și ca magistru neîntrecut la universitatea din București, dar cea mai strălucită activitate a lui a fost desfășurată pe câmpul educației naționale. „Ochilor minții mele” — grăește el frumos — „România viitoare se prezintă, nu sub figura unui războinic, ci sub a geniului păcii și al lumii propagând limba și cultura românească, numai prin farmecul inteligenței și geniul nostru național”.

Profund convins că țaria unei țări stă rezemată mai ales pe luminarea și ridicarea economică a maselor, Haret urmărește realizarea acestui ideal cu un patriotism și o tenacitate fără seamăn. El, fire pe deantregul de învățat, părăsește

sferele senine ale științei și ia cărja apostolatului, ca să ducă lumina și nădejdea în straturile adânci ale neamului.

Opera culturală și economică a lui Haret este vastă. De la umila școală de cântun până la cele mai înalte focare de învățatură, dela mica asociație de ajutor mutual a elevilor până la impunătoarele bănci și cooperative de solidaritate și prevedere socială, peste tot se găsesc urmele adânci ale mâinii sale, care le-a urzit și le-a îndrumat.

Cu anul 1897, când Spiru Haret ajunge pentru prima dată ministru de instrucțiune, începe o epocă nouă pentru întreg învățământul nostru, care e scos din starea rutinară de până aci și e așezat pe temelii sănătoase. Cei aproape zece ani (1897—1899, 1901—1905, 1907—1911), în cari i-au fost încredințate destinele culturii naționale, sunt ani de muncă necurmată și de măsuri înțelepte,

pentru a pune școala pe căi de propășire. A fost atunci o manifestare culminantă de energii, care a lăsat la ministerului școalelor una din cele mai oneste și mai radiatoare munci.

Pentru Haret, țărănul reprezintă viitorul, căci, din munca profundă a neamului, ies elementele viguroase și decise, de cari patria are nevoie; de aceea cea mai mare parte din slăvita lui muncă o pune în serviciul trezirii satelor la viața civilizată. Pentru acest scump ideal, el dă avânt învățământului rural; înființează băncile populare și obștiile cari sting camăta și alungă exploatarea din state; crează cursurile de adulți și cercuri culturale; sporește bibliotecile; întemeiază societatea „Steaua”, pentru publicațiuni folositoare săteanului, și face să apară „Albina” și „Liga deșteptarea”. Pentru aceste instituțiuni și înjghebări, menite să lumineze și să ridice economic pe țărăn, Haret desfășură o muncă fără odihnă, tăcută, dezinteresată, cu un devotament și o tenacitate fără seamăn. Neținând seama de clevetirile și opoziția înverșunată a reacționarilor, cari stăpâniți încă de obiceiuri feudale, voiau ca fața satelor să rămână neschimbată.

Acțiunea desfășurată de Haret cu o îndărătnicie fanatică, începe să dea roade fără întârziere. Raza binefăcătoare de lumină și nădejdea în zile mai bune începe să pătrundă până la cele mai depărtate și mai umile colibe țărănești. Pe tot întinsul țării se începe o mișcare de trezire, cum nu se mai văzuse până atunci și Haret închide ochii mulțumit că sfânta cauză a poporului e câștigată. „Plec din lume”. — spune el în duosul-i testament — „cu mulțumirea, că nu mi am pierdut vremea și că mi-am îndeplinit datoriile atât pe cât puteam să mi le îndeplinesc în împrejurările, în cari am trăit și în marginea puterilor mele fizice și intelectuale”.

De-alungul vremilor ce vin, generații întregi de legislatori și de poporaniști, de învățați și umili cărturari, vor binecuvânta opera lui Haret și o vor folosi cu recunoștință.

Cuvină se să ne închinăm cu pioasă admirațiune înaintea memoriei acestui strălucit orgonizator de școale, neîntrecut îndrumător de suflete și mare iubitor al țărănimii obidite.

GH. N. COSTESCU

Inspector general școlar

Recrutarea Organelor de Control și Conducere a Învățământului Primar

Una din chestiunile la ordinea zilei, în congresul învățătorilor din Septembrie viitor, ce va avea loc la Timișoara, este și aceea a organelor de control în învățământul primar, înțelegându-se prin aceste organe, toate gradele, dela subievlzor, până la inspector general și chiar director general al direcției învățământului primar, sau al direcției învă-

țământului primar și normal primar, cum se intitula altădată această direcțiune din ministerul Instrucțiunii.

Rolul meu ca raportor, era să adun toate părțile și propunerile cari veneau din mijlocul celor 700 colegi și colege din jud. Dâmbovița și apoi pe cât ar fi fost posibil, să le condensez pe acelea cari s'ar fi ase-

mănat, în una sau mai multe serii de propuneri. Până la 25 Aprilie a. c., nu sosise delă nici un coleg, nici o propunere cu privire la organele de control, revenindu-mi în această situație obligația de a vorbi de organele de control și a face propuneri pentru selecționarea acestor organe, propuneri cari ar avea un caracter personal la prima vedere, dar considerând că această chestiune a organelor de control în inv. primar, într'un trecut mai apropiat sau mai depărtat, s'a desbătut atât în diferitele noastre adunări cât și în congrese, precum și în revistele corpului didactic și chiar în presa cea mare și cu această ocazie s'au emis păreri și s'au făcut propuneri pentru recrutarea organelor de control și avându-se în vedere totdeodată și tot trecutul meu de dascăl în slujba școlii primare timp de 34 ani, în care răstimp am funcționat ca învățător și sub vechiul regim de control și sub noul control al inv. primar organizat după războiu și schimbat de mai multe ori prin modificările aduse legii inv. primar, sunt în situația de a aduce o contribuție la chestiunea recrutării organelor de control, destul de importantă.

Pentru a vedea care este calea cea mai bună, pe care trebuie să se îndrumeze recrutarea organelor de control, și eu așa avea pretenția să completez acest titlu și cu vorbele „de conducere” adică „organe de control și conducere” a școlii primare și supra-primare, la care se înglobează și grădinițele de copii, este nevoie să facem o scurtă privire în trecutul școlii primare pentru a ne ocupa numai de control, să cercetăm care este situația actuală și apoi ce măsuri se impun pentru viitor, în interesul bănelui mers al școlii de primul grad și în general al interesului național de a cultiva masa cea largă a populației țării noastre.

1. În primele înjghebări ale școlii primare, rolul organelor de control se mărginea numai în a constata prezența la catedră a dascălilor și trecerea materiei la obiectele de învățământ după programa analitică, lipsind aproape cu desăvârșire, o conducere în înțelesul cel bun al cuvântului. Acest control, după cum am constatat din diferite acte de inspecții, se exercita și de șefii locali administrativi, prin persoana ispravnicilor, zapciilor, pomojnicilor, primarilor și mai ales primarii rurali trebuiau să certifice pe chitanță prezența în serviciu pe luna respectivă, pentru ca chitanțele de salarii să fie bune de plată; iar pentru absențele delă școală, în afară de concediul aprobat de revizorul școlar, trebuia să se păstreze legătura și cu primăria respectivă, pentru ca învățătorul să nu fie pus pe drumul străgării și pedepsirii.

Situația aceasta era grea și umilitoare, fiindcă chiar vătășelul delă primărie făcea pe d. inspector comunicând primarului sau notarului, absența sau întârzierea delă clasă a dascălului. Această imixțiune în controlul școlii primare a organelor administrative, punea pe învățător cricăt de capabil și conștiincios ar fi fost, în situația de a sta cu căciula în mână în fața d-lui primar, care de multe ori era analfabet, ori dotat cu multe deprinderi rele și să nu crăcnească în fața zapciului, pentru că și-ar fi periclitat situația sa, fiind ori dat afară, nefiind pe vremuri legiferată inamovibilitatea, sau mutat la altă școală.

Pentru scoaterea organelor administrative din controlul școlii primare, s'a dus o luptă foarte grea de către Asociația învățătorilor din țară și această luptă trebuie s'o înscriem în istoria asociației noastre; ca prima epopeie, care s'a încheiat cu o izbândă pentru corpul învățătorilor. S'a simțit de îndată un nou avânt prin autonomia școlii

primare de sub controlul organelor administrative de atunci. Învățătorii au început să lucreze intens, știind că în școală el este autoritatea care conduce învățământul și el are răspunderea pentru bunul mers al școlii.

În această nouă situație, școala normală de institutori din București, a început să trimeată pe teren seriile de absolvenți, foarte bine pregătite și dintre acești institutori s'au recrutat revizorii și apoi inspectorii, cari au dat o nouă viață școlii primare, fondând și reviste profesionale, între cari citez: „*Învățământul Primar*”, „*Convorbiri Didactice*” și „*Școala Română*”, dând un prețios concurs învățământului care se infiripa și se moderniza din zi în zi, organe de control cari s'au ocupat mai mult cu conducerea școlii, decât cu controlul ei, apropiind foarte mult prin metodele întrebuițate, școala primară românească, de școala profesată de Pestalozzi și Herbart.

Imprejurări fericite, au făcut cam în acelaș timp să apară în țara noastră un geniu din punct de vedere al înțelegerii rostului școlii primare, să vină ca secretar general și apoi ca ministru al școlilor, mult regretatul Spiru Haret, care nu numai că a îndreptat-o pe calea cea bună, dar a protejat-o de toate loviturile și a ferit-o de piedicile pe cari le întâlnea în cale. Această situație a durat până în ajunul războiului mondial și cu aceasta se încheie capitolul care se referă la control în trecutul școlii primare.

2. Controlul actual îl punem ca începând după războiu și coincidând cu dese reforme aduse inv. primar, dela 1920. În școala primară, ca și în alte ramuri de activitate din statul nostru, a fost exercitată mania reformelor, găsindu-se că tot ce s'a legiferat ieri, nu mai e bun astăzi și tot ce s'a legiferat astăzi, nu mai e bun mâine, aruncându-se școala dintr'o extramă în alta

și odată cu aceasta și modalitatea recrutării organelor de control, a variat dela o reformă la alta.

La înrăutățirea acestei stări de lucruri, a mai contribuit în largă măsură și reforma acordării votului universal, învățătorul căpătând de astă-dată un rol foarte important în viața politică a statului. Până la războiu în afară de culoarea politică a candidaților la revizoratele școliare și insp. școlare, se avea în vedere mai ales meritele profesionale la numirea organelor de control. Dela acordarea votului universal, s'au inversat criteriile de numiri, se are în vedere numai meritele politice, se neglijează cu totul capacitatea profesională a candidaților, nerespectându-se, nici condițiunile prevăzute în lege pentru numirea organelor de control. Când fac această afirmație nu mă gândesc la anumite persoane sau la un anumit județ, ci la situația pe întreaga țară și de sub toate partidele cari s'au perindat dela războiu încoace.

Organele de control, înțelegând în foarte multe cazuri, în loc să facă pe conducătorii paterni ai școlii primare, fac pe poliștii îngrijindu-se mai mult de statele de salarii, cari din nenorocire, după un sistem foarte dificil, trebuiesc întocmite și executate de revizorii școlari.

Epoca de prosperitate a inv. primar dinainte de războiu, atât de fericit creiată de elemente bine pregătite pentru viața școlii primare, a primit o grea lovitură, după războiu, prin infiltrarea unor elemente puțin pregătite pentru conducerea școlilor pe județe. situație care a făcut ca învățătorii cari aveau nevoie de inspecții pentru diferite grade de obținut în învățământ, să se împartă și să se înscrie în diferite partide, dela cari urma să obțină titlurile, numai pe baza titlului de membru într'un partid politic și cum schimbarea partidelor politice

la conducerea țării se face într'un ritm accelerat mulți învățători au trecut mai prin toate partidele politice. Oricât am vrea noi să acoperim faptul, trebuie să recunoaștem cu toții, că în școală politica de partid s'a înrădăcinat foarte mult și după urma acestei politici, școala și personalul didactic, are numai de suferit.

3. Mai înainte de a face propuneri pentru viitor, este necesar să arătăm, că sub guvernarea d-lui prof. N. Iorga, s'a căutat a se introduce în controlul inv. primar, stabilitatea organelor de control și recrutarea lor dintr'o clasă didactică superioară inv. primar. Desigur, la baza acestei măsuri era o intenție bună, dar nu era practică, fiindcă un organ de control luat dintre profesorii secundari sau chiar universitari, este lipsit de cunoștința tuturor împrejurărilor în care funcționează inv. primar și din acest punct de vedere este preferabil să avem organe de control cu mai puțină cultură, însă cu toată experiența necesară pentru exercitarea însărcinării ce i-se dă.

Inamovibilitatea în orice post de control școlar, este un rău și mai mare, decât acela de a recruta pe revizori și inspectorii școlari, din elemente ale unui grad superior celui al inv. primar.

Un revizor sau inspector, care-și face datoria întreagă câțiva ani de zile, se epuizează și este nevoie ca aceste elemente, să fie înprospătate cu altele odihnite.

Osebit de această știință educației, evoluiază neconținut și organele de control trebuie mereu premenite cu elemente care sunt în curent cu această știință.

Tot pentru cele două considerații de mai sus s'au făcut propuneri prin diferite organe de publicitate, ca recrutarea organelor de control să se facă pe cale de concurs. În această propunere este o doză apreciabilă de naivitate, fiindcă la examenele

respective, ar reuși și-ar fi clasati în locurile prime, tot oameni de-ai noștri și dacă la acest examen s'ar adăuga și stabilitatea nenorocirea ar fi și mai mare. Ar fi inamovibilitatea celor nechemati, trecuți prin cuiul politicii de partid.

Problema recrutării organelor de control și conducere, după mine e foarte simplă. Aceste organe trebuiesc recrutate din aceeași clasă cu cei controlați, care clasă de profesioniști să aibă pregătirea pe care eu am arătat-o în câteva articole scrise în „Graiul Dâmboviței”.

În țara noastră, în materie de reforme, nu se construiește ceva pe bază nouă și solidă, ceva care să descindă dintr'o nouă doctrină sau dintr'un nou principiu, ci în toate împrejurările se face o cârpeală proastă.

Mai înainte de a ne gândi la recrutarea organelor de control și selecționarea lor din elementele cele mai bune, este nevoie ca pregătirea corpului didactic primar să fie fundamental schimbată. Candidații la învățământul primar, să aibă la bază liceul așa după cum au toate celelalte categorii de funcționari.

Actualele școli normale, s'ar transforma în școli pregătitoare cu studii academice și profesionale cu un termen minim de 3 ani și unde fiecare va urma după ce i-se va face un riguros examen al aptitudinilor pentru cariera didactică. În această situație de pregătire și formație a elementelor pentru inv. primar, nu se va putea spune că e diferență de cultură între învățători, avocați, militari, preoți etc.

Această pregătire ar crea pentru învățători drepturi de salarizare care ar fi în viitor mulțumitoare pentru personalul didactic al învățământul primar.

Dintr'un astfel de corp, pregătit în condițiunile mai sus arătate și după ce absolvenții au o practică de cel puțin 15 ani,

din care se constată capacitatea profesională, spiritul de gospodar în școală și familie, cum s'a comportat pe terenul cooperatist și cultural, cari sunt realizările în acest răstimp, atunci și numai atunci s'ar putea ști care sunt elementele chemate să facă parte din organele de conducere și control al școlii primare.

În această categorie a organelor de control, o bine să se păstreze o ierarhie de înaintare începând dela subrevizor, până la directorul general al inv. primar; fiindcă nu se mai poate obiecta că învățătorul este lipsit de cultură pentru oricare din gradele de control și conducere

Concurența la organele de control și conducere ar fi și o sursă de recompensă și remunerație pentru elementele capabile și punctoare din inv. primar.

La selecționarea pe care ar face-o autoritatea școlară, va fi nevoie și de avizul favorabil al Asociației Învățătorilor, care desigur în nici un caz nu poate să cuprindă în el vre-un interes politic, așa că prin aceeași măsură se anihilează influența politică a partidelor.

Condiția această nouă, a avizului dat

de asociația respectivă care e preocupată numai de interesul membrilor asociației, va aduce și o întărire a asociațiilor învățătoresci; fiindcă de valoarea organelor de control și conducere, va atârna buna funcționare și prosperitatea școlii primare. De altfel, această chestiune a organelor de control trebuie să treacă dincolo de preocupările noastre fiindcă școala primară este fundația de beton al întregului edificiu al statului nostru și desoliditatea acestei fundații, depinde țaria patriei noastre de astăzi și de mâine.

In rezumat, propun pentru o conștiincioasă selecționare a organelor de control și conducerea a școlii primare :

1. O pregătire profesională la bază cu liceul complet.
2. Stagiul de cel puțin 15 ani de zile.
3. Să aibă o bogată activitate extrașcolară pe teren cultural, cooperatist, etc.
4. Să aibă gr. I în învățământul primar.
5. Să aibă avizul favorabil al Asociației Județene

I. Mareș—Vulcana-Băi

EDUCAȚIA NAȚIONALĂ ÎN ȘCOALA PRIMARĂ DIN STATUL ROMÂN

Punerea în discuție a congresului general ce se va ține în luna Septembrie a. c. la Timișoara, a unei probleme atât de însemnată pentru neamul nostru, ne arată cât de necesară este Asociația noastră, nu numai ca organizație de apărare a intereselor profesionale, dar mai ales ca organ de unificare a credințelor și de direcționare a forțelor învățătorimii, puse în slujba idealurilor fundamentale ale neamului. Astfel înțeleasă menirea Asociației noastre, conducătorii ei se așează pe planul cel mai superior și merită recunoștință.

Se naște însă o întrebare: *E absolut necesară discutarea acestei probleme vitale, într'un congres învățătoresc?*

Nu numai că e o necesitate pentru noi învățătorii a discuta problema educației naționale, ci o sfântă și mare datorie. Ea trebuie să fie, preocuparea noastră de todeauna!

Educători și făuritori a sufletelor sutelor de mii de eroii căzuți pentru întregirea neamului, conducători efectivi în clipele grele a luptelor pentru apărarea țării, învățătorii au fost aceia

ce au pregătit în cea mai mare măsură, pe cei ce au făurit România Mare; tot nouă învățătorilor ne revine și acum sfânta misiune, de a ține trează și a desvolta în tinerele vlăstare ale neamului, dragostea de țară și rege.

O nouă întrebare însă, își cere răspunsul:

A fost neglijată cândva educația națională?

După războiul ce a răpus atâtea vieți, dar a reparat nedreptăți milenare, o nouă doctrină a apărut: *internaționalismul*. Internaționalismul ce a voit să se impună după război, sub forma umanitarismului, pacifismului și cosmopolitismului, care duce la distrugerea a tot ce formează specificul unei nații, a forțelor latente legate de etnicul său, asupra noastră a învățătorilor nu a influențat decât în foarte mică măsură, rămânând credincioși naționalismului; în schimb a căutat și a reușit să influențeze concepțiile unor oameni de stat și educația tineretului, mai ales universitar.

Nu trebuie să uităm că a fost un timp, când Societatea Națiunilor căuta să dea directive asupra modului cum să se întocmească manualele de istorie și ce fel de educație să se dea noilor generații. Nu sunt oare și acum atâtea societăți, ce sub firma atractivă a umanitarismului caută să influențeze asupra educatorilor și asupra tineretului? Toate s'a dovedit că sunt în slujba dușmanilor neamului.

Sub impresia puternică a ororilor marelui război, influențați de curentele internaționaliste, datorită faptului că marele ideal național, întregirea neamului se înfăptuise, educația națională nu a mai format o permanentă și sfântă preocupare.

Și, problema educației naționale, trebuie să nepreocupe întotdeauna, căci s'a văzut că umanitarismul predicat a rămas o utopie, că revanșa se pregătește în uzine și'n cazărme.

Contrar internaționalismului utopic și distrugător a sufletului națiunii, este *Naționalismul*.

Naționalismul, iubirea de nația, de țara ta, este crezul ce trebuie să călduzească viața noastră.

El este acela care păzește însăși ființa neamului nostru, căci națiunea, —neamul— înțeasă ca totalitatea de însușiri biologice și culturale

este adevăratul substrat ce stă la baza societăților organizate.

Națiunea, este unită în chip natural prin origină, înrudire de sânge și condițiuni de viață, prin limbă, educație, cultură și formă de viață publică. Ce legătură dar, poate fi între educația internațională, umanitaristă și între nația noastră, care este o unitate perfectă, deosebită fundamental de alte națiuni ?

Singura educație ce trebuie să facem, e educați națională. „*A propovădui în școală umanitarismul pacifist, când în jurul nostru se agită ideea revizuirii tratatelor, e cel puțin lipsă de înțelepciune; iar a cere înarmarea pând'n dinți simultan cu predicare pacifismului, e o absurditate psihologică*”¹⁾.

Naționalismul ce trebuie să predicăm noi, este naționalismul creator, ce susține dreptul nostru la existență și la libera dezvoltare a sufletului nostru. Acest naționalism este sublim, căci duce la sacrificii supreme. Noi nu vom propovădui naționalismul ce proclamă superioritatea absolută a unei națiuni,—așa cum fac Germanii, care bazându-se pe teoria eronată a lui Gobineau au pus bazele pangermanismului— și inferioritatea iremediabilă a celorlalte națiuni, luptând pentru a dispune de ele după bunul plac. Astfel înțeles naționalismul, încetează a mai fi un sentiment respectabil, deoarece nesocotește justiția și amenință pacea. *Naționalismul ca mobil de acțiune, ca mijloc de a ne menține existența și libera dezvoltare prin mun.ă pașnică de îndlțare prin civilizație și cultură, e deviza noastră; el e just și nu amenință nici pacea.*

Celălalt naționalism, ce propagă ura, pus în slujba de dominare și oprinare a altor națiuni, duce în mod fatal la război; căci cei ce vor fi asupriți se vor apăra și vor găsi în război mijlocul de a se apăra, de ascăpa de sub jugul dominatorilor.

Dacă la popoarele ce sunt silite să-și apere drepturile proprii, războiul poate fi considerat ca o dureroasă necesitate, în schimb la popoarele care caută să incalce drepturile altora, el devine cea mai odiosă crimă. Să propovăduim naționalismul creator, să fim cea ce spune d.

¹⁾—I. I. Gabriela: «Naționalismul creator».

profesor C. Rădulescu-Motru: „Este naționalist acela, care punând în valoare afinitățile dintre pămint și suflet a izbutit să deștepte în neamul său, aptitudinal noi de muncă și gândire ¹⁾”. Să arătăm celor ce voesc să ne incalce drepturile, că: „De-o fi una de-o fi alta, ce e scris și pentru noi.

Bucuroși le-om da ce toate, de e pace, de-i război²⁾; iar celor ce ne amenință cu mulțimea oștilor:

„Nu avem oști; dar iubirea de moșie e un zid”,
„Care nu se'n fiorează, de a ta jaimă Balazid³⁾”.

Căci; „Eu î-mi răpăr sdrăcia și nevoile și neomul,

Și deacea tot ce mișcă'n țara asta, râul, ramul,
Mi-e prieten numai mie; iară fie dușman estc⁴⁾”.

(M. Eminescu scrisoarea III-a). Să arătăm aceluia ce au gânduri criminale, că suntem gata ori și când și că nu vom ceda, „Nici o brazdă”.

Deci, idealul național se concretizează în iubirea de neam, prin întărirea simțimentelor morale și naționale, făcând din sufletele tuturor Românilor un singur suflet puternic, unit în gânduri și simțiri, gata ori și când să se jertfească pentru patrie și rege.

Iată marea și sfânta noastră misiune! Spre ea să avem ațintiți inimile toți, cei ce simțim românește!

Care sunt mijloacele prin care vom putea noi învâțătorii să facem educația națională?

I. ÎN ȘCOALA

1) Lecțiile de istorie, să fie prilejuri de trăire intensă a virtuților neamului nostru. Ele trebuie să fie vii, pline de avânt, să se adreseze inimii copilului și să trezească în copil adâncă dragoste de țară, dragoste ce trebuie să fie piedestalul ce va susține focul sacru a sacrificiului suprem pentru neam și rege.

Ne vom neglija nici lecțiile de religie, căci între iubirea de țară și credința strămoșească, este o puternică și istorică legătură. Aceiași legătură vom căuta să păstrăm între dragostea de Dumnezeu și iubirea de de neam, care a fost în tot cursul istoriei neamului nostru.

2) Lecturile ce le vom face în clasă, cât și acelea făcute de copii în orele libere, să căutăm să fie alese dintre acelea în care se ogîndește perfect dragostea de țară și credința strămoșească, spiritul de ordine și disciplină națională, dar mai ales să se vadă sacrificiile ce le-au făcut miile de generații, pentru păstrarea patrimoniului sfânt al neamului.

3) Lecțiile de geografie să fie mai mult excursii geografice, pentru a se vedea bogăția și frumusețea țării ce avem de apărat și despre care străini apun că aici a fost raiul dacă el a existat.

4) Cântul, deasemenea formează excelent mijloc pentru deșteptarea dragostei de țară. E de ajuns să ne amintim de măreția și frumusețea „Imului Regal”, de „Deșteaptă-te Române”, „La arme”, sau „Trei Culori”, pentru a ne putea da seama de marea înrâurire a cântecului asupra sufletului nostru național.

5) Excursii școlare la locurile istorice, icoane vii a unei vitejii rare, incrustări cu sângele neamului pe întinsul țării, pentru a arăta viitorilor apărători, jertfa și vitejia strămoșilor. Cred că va veni timpul, când oficialitățile se vor convinge de marea însemnătate a excursiilor școlare fie geografice sau istorice și vor căuta să pună la dispoziția copiilor neamului, mijloace de transport în mod gratuit, pentru a-și cunoaște țara și altarele pe care s'au jertfit apărătorii ei.

Să-i ducem să vadă mormintele celor ce s'au jertfit pentru patrie, cum spune marele savant și naționalist V. Pârvan: „fără murmur și fără cruțare, prin ogoare și prin râpi, prin șanțurile drumurilor, fără cruci la căpătâi, fără nume, fără glas de clopote, fără lacrimi și fără cântece de veșnică pomenire”.

6) Serbările școlare și sărbătorile naționale, formează cel mai bun prilej pentru preamărirea celor ce s'au jertfit și cel mai excelent mijloc de a forma în sufletele copiilor dragostea de țară și venerarea eroilor făuritori ai viselor milenare ale neamului. Ce puternice pilde de manifestări patriotice formează zile istorice ca: 24 Ianuarie, 10 Mai, Ziua Eroilor și 8 Iunie. Ziua eroilor mai ales și 8 Iunie — ziua tineretu-

¹⁾ - C. Rădulescu-Motru: «Personalismul energetic»

lui— trebuia să formeze pietrele unghiulare a tuturor manifestărilor a dragostei de neam și rege, pentru întregul tineret.

Istoria va semna în paginile glorioase a domniei M. S. R. Carol II-lea faptul, că tineretul din timpul glorioasei Sale domnii, a avut în El animatorul și îndrumătorul lui. Îți bate inima în piept cu mai multă tărie, te simți renăscut, puternic, gata de orice sacrificiu, când vezi viața nouă ce se pregătește tinerilor vlăstare, crescute în acea dogmă de „virtus romana”, când vezi defilând în fața regelui țării, sutele de mii de tineri, cu trupuri și minți sănătoase, închinată patriei.

II. ÎN AFARA DE PROGRAM

1) Inițierea de societăți sportive, pentru dezvoltarea fizicului și minții; dar mai ales a spiritului de ordine și disciplină. Fiecare manifestare colectivă cere ordine și disciplină și tocmai pe acestea avem noi nevoie să-le dezvoltăm la tineretul nostru.

2) „Straja Țării”, organizație ce are deviza: „Credință și muncă pentru Țară și Rege”, și care are în fruntea ei pe Marele Strajer M. S. R. Carol II-lea, care în cuvântarea ținută în fața tineretului românesc adunat la serbările restaurației, a arătat admirabil, deviza educației ce trebuie să se dea tineretului.

„Este o sarcină de dragoste, este o sarcină de credință, este o sarcină care devine un comandament moral mai presus de orice pentru acela care-și iubește Patria.

Pregătirea unei generații sănătoase pentru ziua de mâine, este cel mai înalt și mai sfânt comandament, pe care trebuie să-l aibă conducătorii unui neam. Educația nouă care vi se cere, o educație de dragoste dar și o educație de disciplină, iată baza pe care va trebui așezată nouă clădire a statului român”.

3) „Cercetășia”, despre care d. profesor N. Iorga spune:

„Cercetășia este școala vieții și a caracterului”. Naționalist profund tu însuși învățător, nescăpând nici o clipă din vedere idealul ce ai de urmărit în educația copișilor ce-ți sunt încredințați, folosind orice prilej fericit potrivit pentru a face educația națională, organizând copiii în asociații în care să se exercite spiritul de ordine și disciplină națională, conducător a tineretului premilitar, animator a întregului sat, vei ajunge să sădești în inimile tuturor naționalismul creator, sintetizat în iubirea de Patrie și Rege.

D. I. Platon-Văcărești

GANDURI PENTRU GEORGE

Demult .. ca pași tiptili și mici,
Ai coborât 'n lăuntrul meu ..
Acolo unde-i Dumnezeu
Și arde—un pumn de licurici.

Apasă gândul —gura ta —
Cu buze umede de chin,
Zefirul 'ngână un suspin
Și plânge'n mine cineva...

Socot că'n orice clipă—a mea,
Te duc cu mine —și te pierd—
În nopți cu lună te desmerd,
Închipuită într'o stea .

Că'n ochii tăi înrouați
Cuminți și buni ca două flori,
Stau munții — muți — culcați pe zări
Și cu tăcere parfumați.

Iar pentru gând — un schit curat —
În care tu doar priveghezi,
Eu îți trimit un dar s'așezi,
Un trist portret înamorat.

VICTOR GHIOULESCU

SALARIZAREA INVATATORILOR

Desiderate propuse adunării generale a inv. din jud. Dâmbovița la 3 Mai 1935.

1. Intrarea în legalitate în ce privește legea armonizării salariilor. Cerem ca această lege să se aplice în întregime așa cum s'a aplicat pentru armată și magistratură.

2. Învățătorii începători să fie plătiți cu un salariu de la 3000 lei socotit ca minimum de existență. Sub această sumă, salarizarea nu numai că nu corespunde gradului, rolului și muncii prestate statului, dar inv. nu pot trăi din ea.

3. Cerem ca achitarea gradațiilor să se facă începând cu ziua când s'a împlinit termenul prevăzut de lege.

4. Sporul legal convenit pentru încetarea și definitivarea, să se dea de la data când învățătorii au avut dreptul să dea aceste examene. Sporurile acestea, cum și gradațiile fac parte integrantă din salariu, fiind singura noastră posibilitate de înaintare și plata lor nu poate fi amânată.

5. Învățătorilor din satele cu o populație eteroglotă, socotit procentul minoritar la peste 40 la sută, să li-se acorde sporul de 50 la sută, asupra salariului. Sporul acesta să se acorde indiferent dacă inv. sunt localnici sau veniți din alte județe.

6. Să se dea și învățătorilor rurali sporul de chirie și familiar, ca și celorlalte categorii de funcționari.

7. În cazuri de boală, cu concedii mai mari de 2 luni, ministerul să plătească suplimentul de la catedră.

8. Regiunile petrolifere, unde viața este mult mai grea, reședințele de județ și alte centre,

să fie vărite în categoria II-a de salarizare.

9. Să se plătească învățătorilor de către comitetele școlare reorganizate, deplasările la cercurile culturale și în interes de serviciu, conf. art. 157 din legea inv. primar.

10. Construire de cămine și sanatorii învățătoresți cu ajutorul statului. Până la complectarea lor înzestrare, ministerul să aprobe ca localurile de școală din stațiunile climaterice și balneare, să fie puse la dispoziția învățătorilor pe timpul vacanței de vară. — Asociațiunile învățătoresți respective, să îngrijească de înzestrarea lor cu mobilier cum și de administrare.

11. Să se acorde inv. câte 3—4 drumuri gratuite pe C. F. R., fie în grupuri fie individual, ca să-și poată cunoaște țara.

12. Să se facă înlesniri acordându-li-se învățătorilor împrumuturi de la casa de credit a corpului didactic, sau casa construcțiilor, pentru a-și putea construi case proprii. — Casa corpului didactic să eșaloneze, datoritiile învățătorilor împovărați, pe un termen mai lung.

13. Asistență medicală gratuită pentru învățători, prin medicii din circumscripție.

14. Eliberarea fără întârziere, acolo unde nu s'a făcut, a bonurilor de impozit pentru salariile neachitate în 1932.

15. Copiii membrilor corpului didactic primar, să fie scutiți de taxele școlare.

16. Cerem insistent ca achitarea salariilor să se facă între 10—15 ale lunii pe întreaga țară.

G. Bucurică-Târgoviște

ȘCOALE PRIMARE DE EXPERIENȚĂ

Faptul că sistemele de educație, cu accesoriile lor: organizare, procedee, sisteme și forme, sunt într-o permanentă evoluție, tinzându-se încontinuu spre efectuarea celui mai eficient și mai natural, este ceva îmbucurător.

Acest avânt se bucură de o aliură considerabilă, în deosebi în țările din occident. Ecoul său se înalță și la noi, pe zi ce trece. De-

camdată în teorie, se pare că s'a generalizat, căci în practică ne sbatem penibil în grea rutină.

Ideile pătrund mai ușor, pe când făptuirea, deprinderea, reclamă timp de experimentare și convingere; spre a se putea încetățeni definitiv și cu sorți de izbândă certă și veridică, pe lângă că necesită efort, abilitate, perspicacitate și spirite propice înviorii și perseverenței.

Avalanșa atâtor sisteme, metode și curente de educație, care mai de care recomandat ca cel mai natural, mai eficace și mai adecvat cerințelor psihofizice ale insului, a provocat dezorientarea învățătorilor, neștiind pe care să adopte, căruia să-i dea crezare. Incertitudinea aceasta a conservat mai departe rutina în învățământ. Stadiul înapoiat al învățământului nostru, din orice punct de vedere, impropriu, nepropice unui reveriment dorit și inerent, așa cum l-anunță sistemele noi de educație, a început să dea de gândit.

Toate străduințele teoretice și insistențele atâtor îndemnuri n'au adus decât încercări firave, fictive adesea, cu multă neîncredere, aruncându-se vina nereușitei pe seama neposedării mijloacelor, a accesoriilor inerente instaurării noilor principii și metode de învățământ și educație.

Toată agitația și fluturarea inovațiilor sistemelor de educație, s'a rezumat la noi în pagini de cărți—infime și firave și acestea — și reviste didactice.

La înfăptuire nu s'au încumetat decât câți-va, căci școlile normale—institutele care formează pe învățători—n'au practicat nici ele decât tot sistemul vechi de instrucție și educație și este logic ca absolvenții lor să rămână aci. E greu să fii spirit întreprinzător—mai ales pe cont propriu, nesuștinut de nimeni, ba din contră, boicotat până și de oficialitate, căci adesea ea este mai mioapă și întâmpinând atâtea neajunsuri, de diferite ordine.

Până la pregătirea învățătorilor în șc. normale, în sensul acestor noi orientări psiho-pedagogice, teoretic și practic se cere totuși imperios găsirea unor soluții mai rapide, care să înlocuiască și să remedieze aceste lacune de care se resimte deplorabil sistemul nostru școlar. Dealtfel, să nu ne punem mari speranțe în șc. normale, căci ele nu vor îmbrățișa niciodată sistemele și metodele, organizațiile de educație ce se preconizează aiurea, spre a le experimenta, decât foarte târziu și aproape tot din ordinul oficialității.

Bazat pe aceste considerente, găsesc necesar să afirm că numai înființarea de școale primare de experiență va aduce reverimentul inerent învățământului nostru primar.

Rostul acestor școale ar fi experimentarea minuțioasă și fidelă a tuturor inovațiilor în do-

meniul instrucției și educației, preconizate aiurea, spre a se putea verifica eficacitatea și inerența lor și mai ales în ce fel și în ce măsură se pot instaura și la noi, potrivit mediului și individualităților copiilor noștri.

Sistemele de educație care se agită și în străinătate, unele deja încetățenite, fiind verificate ca eficace, altele ca titlu de experiență, se pot încerca și la noi concomitent—in mai multe centre, în diferitele regiuni ale țării—și nu mai în urma unor investigații la origină, în complexul problemei și a aplicării și adaptării ei la realitățile noastre, se pot generaliza sau înlătura ca inoportune, ca ineficace cerințelor noastre.

Cu certitudine implacabilă că nu se pot aplica întocmai toate, intrucât realitățile noastre: școală, mediu, elevi, învățător, material didactic, sunt altele decât cele dela origina sistemului transplantat. Dintre toate sau din toate putem confecționa un sistem care să schimbe fața sumbră a școlii noastre actuale. În limitele realității și putințelor noastre fiecare sistem este aplicabil, așa că nu suntem îndreptățiți a rămâne în rutină, pe motiv că aceste sisteme, metode noi nu se pot aplica fidel la noi și nu dau rezultatele de acolo.

Mai întâiu că nu s'au încercat acest fel de instaurări—cele câte-va, sporadice, anemice și în luptă cu toate neajunsurile și toți nechemății,—sunt prea puține, așa că nu putem anticipa asupra rezultatului, și mai ales că nu trebuie să ne așteptăm la schimbări radicale și rapide, revoluționare, spre a îndreptăți indiferența și abținerea noastră dela acest fel de experimentări.

Pe încetul, adaptat fiecare sistem și metodă cerințelor și realităților noastre, pas cu pas, conștiincios, fidel și perseverent, se va ajunge la un rezultat directiv, veridic.

Aceste școale de experiență să fie câte-va în fiecare județ, unde să experimenteze învățători capabili, verificați ca cei mai pregătiți, dacă este posibil să fie chiar orientați prealabil într'un institut universitar sau la cursuri speciale, organizate în acest scop.

N'ar fi rău dacă aceste școale de experimentare ar fi una pentru fiecare „Cerc cultural”,—care adesea sunt parodii, ficțiuni, pierdere de timp și bani,—putându-se astfel difuza și verifica cu mai multă rapiditate și eficacitate cele ce se experimentează, conducătorul fiind obligat de a

face sau dirigu demonstrațiuni practice, la fiecare ședință, — și mai dese chiar, — iar ceilalți membri vor avea misiunea să expună în mod amplu și fidel. considerațiunile sau direcțiile teoretice ale acelei probleme de educație. Documentarea, teoretică și practică, în mod concomitent, a unui sistem, metod de educație și învățământ, s'ar efectua în felul cel mai fericit procedându-se astfel. Din toată această atrădanie, efectuată de toți și în special de cei direcți chemați cu cea mai certă seriozitate, fără a se denatura ceva, fără complacere în mistificare, parodie sau ficțiune, ar profita atât protagoniștii învățământului, cât și școala noastră în întregime.

Acaste școli de experimentare să fie călăuzite de anumiți cunoscători: fie ei învățători sau profesori de pedagogie, care ar fi de dorit să fi fost detașați un anumit timp în străinătate, în centre unde se aplică sau experimentează aceste sisteme sau metode de educații și învățământ. Numai așa se ajunge la cunoașterea sistematică și fidelă a problemei și se capătă convingerea indubitabilă, atât de necesară mai cu osebire aci.

Aplicarea, experimentarea acestor probleme să fie strict obligatorie și nici decum facultativă și supravegheată în deaproape, altfel nu se ajunge la un rezultat veridic, ci la simulacru, la bagatelizare. Atunci s'ar putea constata, faptic, nu după considerațiuni teoretice, mai mult sau mai puțin eronate, ce se poate aplica și în ce măsură, verificându se rezultatele din toate centrele unde s'a aplicat, ajungându-se la un rezultat efectiv, cert și edificator.

Organele de control, ale acestor instituțiuni, inerent că trebuie să fie, nu numai pătrunse de acest imperios spirit de reveriment, dar ele înșile să fie cunoscătoare fidele ale problemei ce se experimentează. Să nu se mai dea loc, ca astăzi și ieri, la cazuri paradoxale, ridicole, ca organele de control să ostracizeze și să extirpeze cu miopia lor și-a oficialității, inițiativele de îmbunătățire, de primenire a sistemelor și metodelor de învățământ și educație.

Absolvenții șc. normale, până la înființarea de institute pedagogice speciale pentru pregătirea universitară a învățătorilor, să fie obligați să asiste și să experimenteze în aceste centre de experimentare, un anumit timp, apoi a fi capabili să instaureze în clasele lor metodele și sistemul implicat de mediu, de noile principii psiho-pedagogice, de investigațiile și verificările cele mai salutare.

Numai prin apeluri, cărți și articole teoretice și **l i b e r ă**, aplicare a unora dintre metodele și metodelor noi de educație, nu se va ajunge niciodată la înlăturarea rutinei, comode și sclerezate din considerentele arătate aci și școala noastră va continua să fie aceeași de până acum: penibilă, ineficace, eronată și „pacoste”.

Fără astfel de orientări practice, demonstrative și edificatoare, zadar ne se așteaptă reverimentul.

FLORIAN STĂNIOĂ

Invățătorul și Politica

Orice lucru nu e absolut bun și nici absolut rău; orice lucru prezintă părți bune și părți rele. Li adăogăm calificativul de „bun sau rău”, fie că luăm în considerație numai părțile bune, (sau în cazul II-lea, cele rele) fie că — și aceasta este cea mai justă apreciere — luăm în considerație proscntele bune sau rele. Dacă un lucru, faptă, etc., prezintă mai mult de jumătate părți bune, îi zicem că e bun, deși sunt și părți rele, dar fiind în măsură mal mică, facem abstracție de ele. Sau altfel se poate lua chestiunea: sunt două hotărâri opuse; ambele prezintă avantajii

și dezavantajii. Omul cu bun simț va fi întotdeauna alături de acea hotărâre, unde avantajele întrec dezavantajele (părțile bune întrec pe cele rele).

Așa trebuie pusă și aici chestiunea: politica pentru învățător și școală prezintă mai multe avantaje decât dezavantaje?

Sau: părțile bune ale politicii trec de jumătate pe cele rele ca să zicem că e bună pentru învățător și școală?

De aci urmează, — logic este — că să arăt cari sunt părțile bune și cari sunt părțile rele ale po-

liticeii, lăsând spoi, ca fiecare să tragă concluzia. Eu poate nu le găsesc pe toate —deși doresc să fiu cât mai just în concluzie— dar cine va mai găsi alte părți bune, sau rele, să le adauge la ale mele și să tragă el altă concluzie mai apropiată de adevăr.

I. Ce foloase a adus politica învățătorului și școlii?

a) Politica a făcut ca să avem în parlamentul țării câțiva învățători.

b) Când vrei să faci o faptă de utilitate publică (zidire de școală, ajutoare pentru școală, etc.) se zice —eu nu o cred— că isbutești mai ușor atunci când partidul îți este la putere. (Eu cred că la interese generale publice) isbutești și fără sprijinul politici și numai la unele interese personale se recurge la domnii, cari pot totul în timpul acelu).

c) Învățătorul este primul factor de luminarea a maselor populare; deci și în laturea politică tot lui îi revine primul rol.

Un învățător, cu prestigiu între învățători, mi-a spus precis: „Cine să facă politică în sat, X, Y, Z sau cu? (X, Y, Z = cogașii satului). Pentru un moment, pare argumentul hotărâtor, dar nu, și vom vedea.

Am mai căutat să găsesc și alte părți bune, dar n'am găsit. La dreptul vorbind, părți bune nu sunt nici cele de mai sus, fiindcă pot fi înlocuite cu altele mai bune, în cazul când politica e scoasă din școală.

III. Să vedem acum, cari sunt părțile rele ale politicii în școală?

a) Politica face ca învățătorii să se dușmănească fără vre-un motiv real, ci numai fiindcă nu sunt de acord în păreri, fiecare fiind obligat să mențină păreriile „șefului” politic.

b) Învățătorul se face „coadă de topor” chiar fără voia lui, lucru ce-l umilește și-l face să-și piardă prestigiul în fața sătenilor.

c) În loc să fie în armonie cu sătenii îl face să fie rival cu ei, de multe ori bătut și huiduit (cazuri cunoscute).

d) Mediocrii isbutesc numai prin politică; prin propria lor forță e greu să se ridice, dar prin trambulina politică este aruncat unde nici el n'a visat. Iar un mediocru, pus la locul lui, deși în măsură mică, este un factor constructiv; aruncat unde nu trebuie, același mediocru se trans-

formă în factor distructiv, în măsură cu atât mai mare, cu cât e aruncat mai departe.

e) Politica este o cauză de tulburare și suferință pentru cei care intenționează să stea la distanță; aceștia, deși cu suflet curat, ajung obiectul de prigoană al politicianilor; căci nevoind să intre într-o tabără este bănuit că face parte din cealaltă tabără și încep persecuțiunile. La fel fac apoi și ceilalți, așa că cel cinsit și liniștit e expus să fie mereu prigonit.

f) Spiritul de datorie pur învățătoresc slăbește. Când e la putere auzi: „Nu mi-e teamă, că sunt ai mei la putere și pot face cam ce vreau. Iar când nu e la putere: „Hai la clasă că vine... (nu numele adevărat ci porecla specială) și e vai de noi”, lucru ce valorează tot cu zero ca mai sus. Mai sunt și alte rele, pe cari le cunosc alții mai bine ca mine. Dar pentru a convinge mai bine de relele politicii, să las pe altul să vorbească, altul mai mare ca noi toți cari viețuim azi.

1) În 1903, Spiru Haret, în raportul către Suveran spunea: „Politica a intrat în școală fără a lăsa la ușă nimic din bagajul ei și a introdus împreună cu dânsa zizania, violența, dezordinea și nedisciplina. Dreptul profesorului de a face politică s'a interpretat pentru ei ca un drept de a fi necuvincioși nu numai cu autoritățile școlare, dar cu orice autoritate a țării... (pag. 40). Dacă așa scria Spiru Haret în 1903, tuchipuiți-vă, ce ar scri azi, când ar vedea cum stau lucrurile!

Am spus avantaje și dezavantaje survenite atunci când faci politică. Să vedem acum ce avantaje și ce dezavantaje am avea în cazul al II-lea, adică atunci când politica ar fi scoasă din școală?

III. Mai întâiu, toate avantajele de mai sus (I-iul cap.) s'ar transforma în niște avantaje și mai mari și mai onorabile.

a) Dacă politica a făcut să avem în parlament câțiva învățători, apoi fiind scoasă politica din școală, corpul învățătoresc și-ar alege din sânul lui, fără lupte politice (murdare de obicei) reprezentanți, poate în număr mai mare, reprezentanți cari n'ar fi sluga partidelor, ci ar susține în primul rând interesele învățătorilor.

b) E în parte adevărat că isbutește mai ușor la boerii cei mari atunci când ești sprijinit de un boeraș, dar aceasta este tot rezultatul politicii. De n'ar fi politică, n'ar fi așa. Și apoi,

când ai dreptate, deși poate mai greu, dar tot izbutești.

c) Că învățătorul e factor de iluminare, o cred pentru alte direcții, dar pentru politică, nu cred; și pentru asta faptele ne sânt cel mai bun argument. Activitatea învățătorului să fie cât de activă în școală și afară de școală; dar activitatea politică școlară în seama agenților speciali.

Afară de aceasta, săteanul și-a cam făcut educația sa politică și oricât ar acționa învățătorul în această direcție, atunci când nu se poate se știe sigur că nu se poate. Sânt foarte multe cazuri, când învățătorul merge singur de-o parte, iar sătenii ainguri de alta.

IV. Părțile rele ale politicii arătate mai sus s'ar transforma în părți bune, atunci când politica ar fi scoasă din școală.

a) N'ar mai fi atâția învățători rivali.

b) N'ar mai fi atât de umilit învățătorul, prin faptul că se face coada de topor a omului politic

c) Învățătorul și sătenii ar fi într'o continuă armonie.

d) Fiecare ins ar fi pus la locul lui, devenind astfel cu mult mai util societății.

e) Învățătorii nu s'ar mai folosi de trambulina politică, iar cei cari ar reuși prin propiile lor puteri, s'ar mai fi tânuiți și bârfiți pe nedrept și vor putea lucra în liniște pentru binele societății.

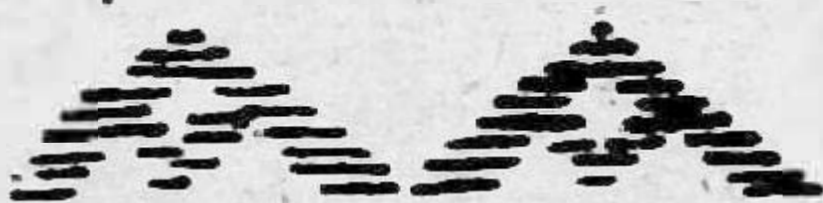
f) Învățătorul ar munci mereu din aceeași convingere nu de frică și cu dorul că-i va veni apa la moară odată. Și ar mai fi și altele. Să vedem cari ar fi dezavantajele dacă scoatem politica din școală. (neapărat dezavantaje născocite de cei interesați sau cel mult de suprafață).

1. Să crede că ar fi unul: Atunci când un guvern ar duce țara la prăpastie, cei cari ar avea destulă putere (învățătorii) ar fi condamnați

să stea în pasivitate. Nu este așa, fiindcă în cazuri grave, Constituția prevede că armata să ia parte la conducerea atutului, iar noi învățătorii am fi cei dintâiu alături de armată.

2. Ar mai fi un argument: Sântem cetățeni români și trebuie să ne îndeplinim un drept și o datorie, care este politica. Armata și Magistratura nu ia parte la politică activă, fiindcă rolul lor în stat exclude activitatea politică; iar intrând ei în politică ar dăuna mult funcțiunea normală a Statului, pe câtă vreme, noi intrând nu o dăunăm cu nimic. Pare că eu am vorbit în deșert până acum, căci acest argument, dă impresia a fi dat lovitura decisivă, dar nu e așa. Trebuie să fiu bine înțeles. Am arătat mai sus că învățătorii în loc să se aleagă prin mijlocul partidelor politice să se aleagă prin ei însăși. Învățătorul să nu ia parte la alegerile generale, ci să se aleagă de învățători și dintre învățători un număr de deputați și senatori proporțional cu numărul lor. Deputații învățători vor lua parte în parlament la discuția oricărei legi unde vor vota la fel cu ceilalți deputați, după cum îi dictează mintea și conștiința lui; deci învățătorul n'ar fi cu nimic împiedicat în îndeplinirea datoriilor și drepturilor lui politice. Să nu las impresia că mă gândesc a face din clasa învățătorilor un „bloc” politic ci eu mă gândesc la un fel de a-și exercita drepturile politice fără să se murdărească de nomolul politic. Și revenind la cele dela început, se poate spune fără înconjur, că așa cum aunt lucrurile astăzi, politica e mai mult rea decât bună pentru școală și învățător, și dacă nu am aparența că exagerez, e numai rea pentru școală și învățător și bună numai pentru uni... pe cari îi las în pace.

GH. I. POPESCU
SĂCULENI-D. VITA

L I A
(SONET)

*Ce subțirică și plăpândă-i Lia!
Iși mîldie ca salcia mijlocul,
Și nu'și găsește—astîmpăr în tot locul,
Sglobe cam e'n slavă ciocârlia.*

*Na poți privi la ea, când orei, de focul,
Cu care'i strălăcește'n soare iia,
În ochii ei sarăde veselia
Deși o ocolește ades norocul.*

*A părăsit de multă vreme satul,
Căci a învins-o pururea păcatul,
De-a rătăci prin lumeu asta mare.*

*Ce-ai căutat biet suflet la orașe?
În frământarea lor cea pătimășe,
Tânjești, văzând cu ochii, ca o floare.*

A. SOMEȘ

O C O N C H I D E R E

D-l I. C. Petrescu, în cartea sa intitulată „Școli de experimentare”, la pag. 215, scrie :

„Vârsta niciodată nu poate atinge focul sacru al celui devotat școlii. Cu fiecare nouă generație și cu fiecare nouă idee pedagogică sufletul său se reîmprospătează necontenit și poate vibra chiar și în opoziția vârstei de pensie.

„Cultura nu constă în cantitatea de cunoștințe, ci în forța de a le câștiga. Cultura nu face din cunoștințe un scop, ci un mijloc. Om cult nu e cel care posedă o enciclopedie de cunoștințe, ci acela care le păstrează într-o strânsă legătură, constituind un tot organic. O știință are puține cunoștințe fundamentale. Cine le aprofundează pe acestea prin lucrări variate, fixate de o programă dezvoltată, este în stare să pătrundă în întregul labirint al științei, fără să se rătăcească, a-

vând oricând la îndemână firul conducător. Și e mai cult omul care are înțelegerea deschisă pentru tot ceace e în jurul său, decât cel care știe din cărți tot ce se petrece în țări îndepărtate”.

Cum Germania a ajuns la cel mai înalt grad de dezvoltare pedagogică și toate inovațiile din celelalte țări au fost supuse cercetărilor de experimentare pedagogică, încât fiecare învățător se socotește dator să considere clasa sau școala sa ca un laborator de fiecare a metodelor, aceasta fiind o exagerare; căci nu orice învățător poate face o experiență, care cere o vastă cultură pedagogică și pe deasupra un devotament adânc pentru realizarea ideii celei noi.

Tocmai pentru aceasta, inimosul nostru revizitor școlar, d. Gr. Mărgulescu, a înființat „cercul de studii al învățătorilor din județul Dâmbovița”, ce și-a luat dru-

mul pe făgașul adevărat al culturii pedagogice din anul acesta 1935, unde să se frământa ideile cele noi, fără fast de pedanterie, ca din acest nucleu pedagogic să izvorască un imens material de studii cercetate și experimentate de cei mai apti din învățători, cu care să se îmbogățească biblioteca pedagogică românească.

Învățătorul este viața și sufletul școlii. El trebuie să fie la un nivel de cultură mai ridicat decât al mediului social în care el trăiește;—dacă școala noastră trebuie să fie la nivelul cultural al popoarelor din jurul nostru, pentru ca să se recunoască *ascensiunea Neamului nostru* față de alte neamuri.

În curând va ajunge și la noi ca în Germania, ca la examenul de capacitate pentru învățător să se prezinte numai absolvenții universităților, cum au ajuns

și la noi pentru preoți și notari; — căci în Germania vechile școli normale, cu glorioasa lor tradiție, s'au desființat; — cum s'a desființat la noi fosta școală normală de institutori, al cărei diplomat am fost și eu în promoția 10-a, în care intrasem cu cinci clase ale liceului Sf. Petru și Pavel din Ploești și în care am studiat cinci ani, pentru ca apoi să fiu numit învățător la Gheboia cu 76,50 lei lunar, pe când colegii mei din promoțiile anterioare erau numiți la oraș cu 240 lei lunar, pe baza aceleiași diplome de institutor; iar colegii mei de liceu erau titrați universitari.

Ca bătrân, în pragul pensiei, aduc cea mai caldă urare de prosperitate acestui cerc de studii și sănătate inițiatorului!

ȘT. CHIVU

INSTITUTOR

ȘC. PR. NR. 2 BĂRȚI T-VIȘTE

De ce ne iubim mama și cum ne putem arăta dragostea față de ea *)

Ce e mai scump pe acest pământ ca mama!

Ea este care ne crește și ne îngrijește. Care este copilul să nu-și iubească mama?

Cine ne îmbărbătează să mergem pe calea cea bună a vieții? MAMA! Câte nopți nedormite are ea până ne crește! Așa cum mama se poartă în societate și cât este de demnă tot așa vor fi și copiii ei. De la ea luăm primele exemple de purtare de bună cuviință și hărnicie. Tot ea este prima, care ne îndeamnă să ne fa-

cem datoria către școală și profesor. Vai de copilul ce nu o mai are, viitorul pentru el nu mai e atâta de frumos, când mama lui nu este! Cine să-l mai îngrijească, cine să-l mai desmerde cu o dragoste atât de bună ca mama lui?

Noi trebuie să ne iubim părinții și în special pe mama care-și dăruiește fiecare părticică din sufletul ei pentru noi. Mamele cunosc și suferința dar și adevărata fericire.

Ce mulțumită se simte o mamă când copilul ei este bun, cuminte, silitor și

*) Această componere a obținut premiul I la concursul dintre elevii claselor a IV-a, de la școlile din Târgoviște, 101 18 Mai 1935.

lăudat. Și cine poate descrie suferințele unei mame atunci când copilul ei cu toate sfaturile cele bune a căzut pe un povârniș rău și nu-l mai poate ridica!

Copii vedeți câte sacrificii face o mamă pentru copilul ei; iar noi să o ascultăm. Iar când o supărăm să-i cerem

ertare. Când vom fi mare să o ajutăm până la ceasul din urmă al ei.

Așa să ne iubim mama din toată inima și din tot sufletul nostru.

IONESOU G. DANIELA
OL. IV PRIM. NR. 1252

ZADARNICIE

*Îmi ceri din parte—mi pocăință
Ingenunchiere de supus,
la ce atâta năzuință
În preajma dorului apus ?*

*Nemai visata fericire
Pătată-i de fără de legi.
O cauți în nemărginire
Cu ochii tăi așa pribegi.*

*Și'n golul patimilor mele
Răsbați prin întuneric mut
Ca scânteierea unei stele
Să 'nalți din nou pierdut-mi lut.*

*S'aprinzi în el simțire nouă
Deșertăclunea să'i învingi
Și valu-i despiciând în două
Cu alte visuri să'l încingi.*

*Dar unde-i forța creiatoare
Să facă bine din păcat,
Să dea puteri viețuitoare
La frunza care a picat ?*

*În preamărita ținte-i cale
Pășești cu alba-ți frunte sus,
Mă tem că tragic se prevale
În prejma dorului apus.*

A. SOMEȘ

Învățătorul în slujba ofensivei a g r i c o l e

Noi învățătorii suntem convinși până la unul, că agricultura este ramura care poate aduce cele mai mari beneficii țării noastre. Iar acum, în urma explicațiilor absolut obiective și exemplelor trăite și uimitor de rentabile cuprinse în conferințele ținute de către domnii inspectori

agricoli (în jud. D-vița d. Găbreanu), suntem pe deplin înflăcărați și gata să punem mâna pe sape și casmale să desțelinim pământul. Știm că cetitul și socoteala condeifului, trebuie să se ajute și să se corecteze reciproc cu scormonitul ogorului, pentru cei cari trăesc la fară.

Rezultatul unuia fără cealaltă va fi nul.

Cei cari au susținut că învățătorul nu poate să fie îndrumătorul agriculturii, pe motiv că nu posedă cunoștințele și abilitatea necesară, primesc dezaprobarea noastră și se fac vinovați de împovărarea cu noi cheltueli a bugetului Statului deja amenințat, când cer să se numească specialiști agronomi pe lângă școlile primare.

Învățătorul poate să facă desăvârșită agricultură, pomicultură, apicultură, etc. De ce? Pentru că la șc. normală am avut profesor de agronomie—la „Carol I” pe destoinicul și cunoscutul scriitor științific d. Dem. Dinescu—eram îndrumați la orice lucrare de unul sau doi agronomi și de doi Cehoslovaci specialiști în florăria de seră și zarzavat. Pe lângă teorie, normalistul a făcut practică, uneori până l treceau zece nădușeli pe oră,—la finele anului câte 2, 3 săptămâni zilnic de dimineață până seara; iar în vacanțe erau chemați pe serii câte 2 săptămâni.

Dacă învățătorul nu mai are în memorie oarecari cunoștințe și le însușește la momentul cerut din cărți și reviste agronomice. Propășirea agriculturii noastre are nevoie nu de sporirea numărului specialiștilor, pentru că de aceștia avem destui, ci de bunăvoință, de hărnicie, de unelte și mașini agricole și mai ales de organizare agricolă. N'avem criză de specialiști pe care uni interesați îi cer pe lângă cursurile complementare, ci de instrumente perfecționate, de brațe vrednice și vânjoase în timpul imperioasei munci. Când delicatele plante cer ajutorul contra năpădirii buruiianului, unii leneși de prin întinsele noastre sate, jug cu gura căscată la București după servicii, îngroșând șleata șomerilor și a comuniștilor, ca în urmă să se pună în slujba

sdruncinătorilor ordinii sociale. Fără unelte agricole și brațe de lucru, nici cel mai adânc și modern cunoscător al șt. agronomice, nu va putea să realizeze niciun rezultat.

Învățătorul cu cunoștințele și îndemnarea dobândită la șc. normală, poate să fie cu succes îndrumătorul agriculturii, pomiculturi, etc., dacă dispune de mijloacele necesare. Nu există un singur învățător de pe meleagurile țării noastre care să fie pus în împrejurări favorabile și să lase grădina în păragină, cum pe nedrept ni se impută de către unii răuvoitori și negri la suflet.

Dar, dacă grădina școlară nu este închisă și vin porci să rămene nu numai cultura ci să dărâme și pereții școlii? Dar, dacă șc. n'are locuință pentru director și făcătorii de rele îți fură gardul, podișca și lemnele din curte? Cum vor mai putea rămâne răsadnițele calde și reci? Dar dacă elevi îți vin în loc de sape și hârlețe, cu două, trei cioace și acelea cu coadele rupe? Dar, dacă școala n'are grădină, iar terenul de experiență se găsește la câțiva km. de școală? Mai poate învățătorul să lupte cu succes în ofensiva agricolă? Mai poate el să dovedească lumi umila sa îndemânane agricolă? Evident că nu! Ce-ar trebui să se facă?

1) Ministerul de Domenii și Camerele Agricole să ajute școlile la împrejmuitul grădinilor și să le dea uneltele agricole necesare, nu să le trimită agronomi specialiști; 2) Să se dea ordine seridase autorităților comunale. să ia sub directa lor răspundere avutul instituțiilor publice din comună, când reprezentanți și slujitori lor nu sunt în timpul serviciului; 3) Școlilor cari n'au grădiud, iar terenul de experiență prea de-

părtat, să li se dea posibilitatea să-și arendeze grădini în apropiere;—iar dacă nu se găsesc să li se dea voie învățătorilor să facă culturi sistematice cu elevii în grădinele lor proprii, bine înțeles numai cu aprobarea specială, pe o suprafață limitată și în orele de practică agricolă: 4) Să se menționeze în programa analitică pentru cursul complementar, 2 jumătăți de zi după masă, săptămânal, de practică agricolă, în orariul de vară, atât pentru băieți cât și fete; iar în orariul de iarnă, acelaș timp, în ateliere, făcându-se lucrări deosebite pe sexe: 5) Să se lase libertate învățătorului de a schimba, după împrejurări, zilele de practică agricolă fixate în orariu, când timpul nu permite: 6) Învățământul teoretic la cursul complementar să se predea într'o singură ședință de două ore pe săptămână, sub formă de șezătoare, la care să fie invitați adulții, tineretul și bătrânii satului--mai ales iarna. 7) Să se pună 4 ore săptămânal de practică agricolă și elevilor din cursul elementar, care are să se fixeze tot în zilele când sunt chemați complimentarii. 8) Iar ca să se înmulțească brațele de muncă și să se ieftinească, toți șomerii din București și alte orașe, să fie trimiși în satele cari au nevoie de munci-

tori pe timpul veri. Primari, în urma unui ordin ce li se va da, să facă cunoscut organelor în drept numărul aproximativ de care se simte nevoie. Pe lângă fiecare primărie să se formeze câte un biou (notarul și secretarul local) de plasarea acestor șomerii, unde să vină țărani să-i angajeze la muncă. Oricine poate să dea cu sapa în pământ, sau să plivească, să secere, etc., dacă vrea. Cine muncește la țară nu moare de foame și câștigă să trăiască în timpul ierni.

Cu îndeplinirea acestor propuneri, cred că ofensiva agricolă s'ar putea apropia de obiectivul dorit. Învățătorul român a dat dovadă că și-a îndeplinit cu prisosință rolul în toate ofensivele și defensivele de până acum. Și deși spațele lui este încovoiat de atâtea cerințe și greutăți, totuși fiind oțelit este gata să dea și aprigul asalt în războiul de ofensivă agronomică la care este chemat. Asaltul își va ajunge scopul numai dacă va fi alimentat în sensul de mai sus. Contrariu, retragerea va veni dela sine tot în tranșeele reci ale teoriei și vorbăriei sterpe.

I. TUDOSE

MOMENT RUSTIC

Aer cald, lumină și parfum,
Flori și veselie.
De pe miriști se ridică fum.
Insectele 'n 'vie...

Trilori fermecate se aud încet :
O privighetuare...
Se cobor, alene, de sus din nucet,
Turme de mioare...

...S'a oprit din mers și apoi din cânt,
La troiță să se 'nchine,
Cu iie transparentă, bătută de vânt,
Și de fluturi cu rubine,
Ciobănița.
C'o jărâmă 'n ochi, din cer,
Cu buze umplute de fragi...
Ce toate lui Mihu-'l sunt drogi
M'hul, ciobanul oier...

MIROEA IORDACHE

DIN DOSARUL CU REȚETE MEDICALE

PARTEA II-a

a) *Arsură, friptură*, se vindică cu :

1) *Glycerolat de amidon*.

2) *Oleum calcarum*.

3) *Ambrine*. Cantitățile depind după întinderea arsurii. Cum se procedează ?

Imediat ce s'a produs arsura, se spală rana cu acid boric (40%) sau cu fierură de frunze de „Lumânărică”. Se va proceda la a se sparge băsicile dacă sau format, apoi se va spăla toată rana cu spirt. Ungem apoi rana cu „*Glyceroleolat de amidon*”. Facem un pansament care se poate refăi după 24 ore. A doua spălătură o facem tot cu acid boric, dar se unge cu „*Oleum calcarum*” și se aplică pansament.

După a treia spălătură cu acid boric, rana se avântă bine cu tifon sterilizat. (A se avea la îndemână 1 cutie comprese sterilizate): Aprindem lumânarea de „*Ambrină*”, o ridicăm, aplecată deasupra ranei pe care picurăm din lumânare până ce rana se acopere complet cu o pojghiță de ambrină. Pojghița care se întărește se acopere la rândul său cu tifon sterilizat, apoi vată și fașă (tifon). Tratamentul cu ambrină se continuă până la vindecarea definitivă a ranei, însă pansamentul se schimbă din 48 în 48 ore. (La sfârșit se poate unge locul ranei cu glicerină amestecată cu praf Barox).

b) *Bătăturile*. Contra bătăturilor se întrebunțează: 1) zece gr. acid salicilic ; 2) treizeci grame untură sau unt.

Se amestecă și se unge bătătura imediat după bae. Se repetă în câteva seri; baia și medicamentul: Colodion elastic 10 gr.; Eter 5 gr.; Alcol 2 gr.; Acid

salicilic 2 gr ; Extract de cannabis indica 1 gram.

c) *Contra degerăturilor*. Se aplică pe părțile bolnave : 15 părți colodiu ; 6 părți ulei de rețină și 3 părți terpenină. La fel se poate întrebunțea substanța numită „opodeldoc”.

d) *Tuse*. Tusea chinuitoare și prelungită care rămâne în urma răcelilor se recomandă: 0,30 cgr. terpenină pulverizată; 0,40 cgr. benzonaphol; 0,01 codeină. Totul într'un pachet. Pe zi se ia 3 pachete.

e) *Răia*, se vindecă cu „Alifie de pucioasă”, cu care se unge bolnavul după bae. Pentru cei ce nu vor să-le miroase corpul a pucioasă, se recomandă „Scabiol billa”, care nu miroasă. (Vindecarea este garantată în 36 ore).

f) *Bătăe de inimă* E de recomandat contra bătăilor de inimă: *Miere bătută cu untdelemn bun*.

g) *Păducelul*. Foi de piersic fierte. Se face cu această fierură oblojeală.

h) *Crăpăturile buzelor și sânelui*, la femeile ce alăptează: Miere amestecată cu puțin camfor, ungem crăpăturile.

i) *Contra căderii părului*. Faceți un ceai rusec (700 grame) care se amestecă (ceaiul) cu 50 gr. alcol pur. Fricționați pielea capului de 3-4 ori pe săptămână.

După ce v'ați fricționat bine vă ungeți pielea cu un ulei cosmetic, cum ar fi uleiul de arnică.

j) *Tenia*. 1) *Ulei eterat Jugere malé* 3 gr.; 2) *Sirop de terebentină* 25 gr.; 3) *Apă distilată* 25 gr.; *Gomă arabică proaf* 2 gr. De luat dintr'odată, amestecată cu aceeași cantitate de lapte; iar peste 2

ore să ia 20 gr. ulei de rețină. Când îi va veni să iasă se va așeza pe o oală amplută pe jumătate cu apă caldă. Să nu tragă panglica, când aceasta va ieși, căci o poate rupe. În preziua luării medicamentului, bolnavul nu se va hrăni decât cu lapte. A doua zi de dimineață, pe stomacul gol, bolnavul va lua medicamentului prescris aci.

l) *Leșin*. Primele ajutoare ce se dau în caz de leșin. Se culcă bolnavul cu capul mai jos decât restul corpului. Stropiți fața cu apă rece; frecați regiunea inimii cu prosoape muiate în apă rece. Comprese reci pe inimă. Puneți la nasul bolnavului să miroasă eter sau nitrit de amil. Băgați mâinile leșinatului în apă fierbinte. Faceți tracțiunea limbei.

m) *Boală de ficat*. În timpul crizei bolnavul, va bea numai lapte. După criză va bea untdelemn 200 gr. pe zi, în doze fracționate (câte o ceșculiță). Să bea apă de Căciulata. Să nu mănânce

alimente grase, acre, piperate, ardeiate, nici băuturi alcoolice. Se recomandă plimbare, mișcare și aer.

n) *Durere de stomac*. Dacă aveți o senzație dureroasă ca o apăsare grea în stomac, oprind chiar respirația, puneți comprese fierbinți pe regiunea stomacului. Luați un purgativ. Se poate lua bicarbonat de sodă, o jumătate linguriță în o jumătate pahar cu apă.

Beți *ceai de anason*. Respirați eter. Se mai prescrie a se lua la ceas, câte o lingură de apă cloroformată în o jum. pahar cu apă. În total să nu se ia mai mult de 3 lingurițe apă cloroformată.

o) *Apă bună pentru gură și dinți*. Acid timic; acid benzoic câte un gram. Esență de mentă 5 picături. Alcol 100 gr. Se toarnă ½ linguriță din acest amestec într'un pahar mare cu apă. Vă c'ățiți gura și vă spălați dinții.

MIRCEA A. TEODORESCU
INVĂȚĂTOR, OAPRIORU--D-VITA

PLÂNGETI-O FETELOR!

(LA MOARTEA INVĂȚĂTOAREI
MARIA DIMITRIU)

Și-a strâns speranțele în grabă și-a plecat,
—Spre alte zări cu ceruri mai senine —
Spre culmi de unde nimeni nu mai vine,
Pe unde niciodată n'a umblat.

Din ochii tăi cu resemnări Maria,
Unde plutiră nuferi ca pe-o mare
Și-a înflorit răbdarea, duiosia.
Peste un an sau dol ce fi-va oare?

Pământ?
De ce, când erau soare,
De ce când erau cânt
Și rouă pentru clasa de micuți?

Priviți-o fetelor în ochi! Sunt muți
Priviți-o fetelor, l-au înghețat

Și degetele,
Și mâinile ce-adeseori v'au mângăiat!

Ochii Mariei muți,
Ochii Mariei cusuți,
Ochii Mariei care 'ncălzeau
Și 'mbrățișau.

Treizeci și patru de micuți
Să nu mai fie de acum
Să fie mâine scrum.

Nimic,
În loc de borangic?
Cum de se poate!?
Plângeți-o fetelor, plângeți-o toate!

IOSIF O. DUMITRESCU
INV. TARGOVISTE

BULETINUL ASOCIAȚIEI

În ziua de 3 Mai a. c., Asociația învățătorilor din județul Dâmbovița, a ținut adunarea generală ordinară, anunțată prin convocarea dela 7 Martie a. c. și publicată în No. 3 al revistei „Graiul Dâmboviței”.

Conform nouilor statute, ședința anunțată pentru ora 9 a. m., s'a amânat pentru ora 11 a. m., din cauza neîntrunirii numărului statutar de membrii. La ora 11 ședința sa declarat deschisă cu numărul de membrii prezenți.

Ședința a avut loc în localul șc. primare No. 1 băeți Târgoviște, fiind deschisă de d-nul președinte al Asociației, constituindu-se următorul birou: d-l Al. C. Luca președintele Asociației președinte; d-nii D. I. Platon-Văcărești și Ion S. Popescu-Pietroșița secretari; d-nii Iamandi Preda-Uimi și Vasile Predoiu-Boboci scrupători.

Constatându-se că toate formalitățile sunt îndeplinite, se intră în ordinea de zi, intervenindu-se și luând în desbatere întâi punctul 6: *Inființarea unei secțiuni de ajutor în caz de moarte.*

Se prezintă adunării două proiecte de statute; a d-lui Al. C. Luca președintele Asociației și a d-lui D. I. Platon-Văcărești.

La discuții iau parte d-nii: Al. C. Luca, I. Mareș, Gh. M. Ionescu revizor școlar, Ion Andreescu-Manga, D. Platon, Marinescu-Slobozia-Moara și se stabilesc în principiu următoarele: Se inființează pe lângă Asociația și sub directa ei supraveghere, „Secția de ajutor în caz de moarte”, care va avea contabilitate aparte de a Asoc., fondul fiind înatabil pentru alte scopuri. Se va forma un prim fond de ajutoare, provenit din suma de 100 lei, vărsată de fiecare învățător în 2 rate. Prima rată de lei 50 pe luna Mai, a doua rată de lei 50 pe luna Iunie, obligatorii pentru toți învățătorii. După aceste reșineri, se va opri câte 10 lei lunar fiecărui învățător. Suma ce se va da fiecărui membru decedat este de lei 25.000. Formalitățile pentru vărsarea acestei sume vor fi cât mai rapide, pentruca ajutorul să fie primit la timp, având primul scop ajutorarea familiei decedatului la cheltuielile de înmormântare.

Pentru redactarea statutului s'a format o comisie formată din membrii comitetului Asociației și 3 delegați ai adunării generale, d-nii: Al. Cioranu-Răul Alb, Gh. Popescu-Moroeni, Grigorescu-Mogoșani.

Se votează apoi adaptarea noulor statute.

D-l D. I. Platon-Văcărești dă citire următoarei dări de seamă a Comitetului Asociației, asupra activității anului 1934.

Darea de seamă a Comitetului Asociației, asupra activității, pe anul 1933—1934.

Domnilor Colegi,

Activitatea depusă de comitet în cursul anului 1933—34, se caracterizează mai ales, prin nota ei de normalizare a bunei funcționări a Asociației, prin clarificarea gestlunii trecute.

Un an de activitate migăloasă și mărunță, de punere la punct, de clarificare, de înregistrare a tot ce formează activul și pasivul Asociației noastre, pentru a ne putea da seama de mijloacele de care dispune Asociația și ce greutatea apasă asupra ei.

În această operă de limpezire, de scoatere la lumină a multor lucruri ce stăteau neclarificate, întregul comitet a pus toată dragostea și bună voința colegială; dar nici drepturile Asoc. nu au fost uitate.

Ajutorul dat de d-l casier Andreescu-Manga, a fost neprecupețit și comitetul ca și comisia cenzorilor, îi aduce mulțumiri.

De asemenea aducem mulțumiri și d-lui Gh. Ionescu revizor școlar care a pus la dispoziția Asociației fondurile ce l se cuvenea.

Domnilor Colegi,

Asociația noastră nu-și avea un sediu stabil. Ședințele comitetului se țineau la revizorat, sau la vre'o școală primară din Târgoviște. Am crezut de a noastră datorie a fixa un sediu, a procura mobilierul necesar și a pune deocamdată 2 paturi la dispoziția colegilor ră-

mași să doarmă în oraș, cheltuind în acest scop suma de 7000 lei.

Pentru apărarea drepturilor noastre, pentru salvarea mulțimii de învățători fără posturi, Asoc. noastră a dat tot sprijinul, plătindu-și regulat cotizațiile la Asoc. Generală, participând la congresul general din Iași, trimițându-și reprezentanții ei în comitetul Asociației Generale și punând la dispoziția colegilor, organul de luptă „Graiul Dâmboviței”, apărut în mod regulat.

Dacă lupta dusă de Asociație de rândul acesta a fost de mai mică intensitate, se datorește faptului că avem în fruntea școlii pe omul ce a înțeles nevoile școlii și ale învățătorului și le-a satisfăcut în limitele legilor și posibilităților, pe când care au lăsat învățătorii fără salarii pe 4—5 luni.

Domnilor Colegi,

Scopurile Asociației noastre prevăzute de statut, au fost ținta noastră și spre ele s’au îndreptat străduințele noastre. Am căutat să ajutăm pe cel năpăstuiți, distribuind frumoasa sumă de 23.000 lei, pentru ajutoare pentru cazurile de boală și moarte. În cursul lunii Mai 1934, am hotărât înființarea unui fond de ajutorare a familiilor colegilor morți; dorință ce astăzi o vom pune în discuție fiind la ordinea de zi.

Deasemenea am voit a înființa cămine de odihnă pentru colegii suferinzi, dar din lipsa solicitatorilor, înfăptuirea a rămas să se facă după ce vom cere asentimentul d-voastră și hotărârile să le luăm împreună, deoarece avem un teren donat în munți de marele filantrop Vasiliu-Bolnavu și s’ar putea clădi o modestă cabană pentru suferinzi.

Grija de a veni în sprijinul îmbogățirii cunoștințelor colegilor, punându-le la dispoziție cărțile necesare, ne-a preocupat în mare măsură. În toamna anului 1934, a luat ființă „Biblioteca Învățătorilor”, modestă desigur la început, dar care se va mări treptat, treptat. În prezent sunt 150 volume, în valoare de 11.000 lei și 120 diferite reviste trimise în schimbul revistei noastre. Numai în 3 luni, biblioteca a avut 250 cititori.

O altă înfăptuire, de care ne mândrim, este reorganizarea revistei noastre „Graiul Dâmboviței”, organul de luptă și mai ales de informații

culturale, cerut cu atâta ardoare de colegi și ajuns să formeze una dintre cele mai bune reviste dăscălești. Organizată, cu o apariție absolut regulată, în condiții tehnice și redacționale mai mult de cât satisfăcătoare. „Graiul Dâmboviței”, care s’a bucurat de munca stăruitoare a colegului D. Platon-Văcărești, redactorul ei, a ajuns în cursul anului 1933—34 la un volum consistent de 220 pagini.

Am căutat să păstrăm revista în arhivele Asociației pentru a o găsi generațiile viitoare, colecții și legate în 2 volume pe anul 1934, căci nu se găsește nicăieri o colecție întreagă dela apariție până în prezent și cât interes ar prezenta pentru noi să avem la dispoziție acest organ martor a atâtor lupte și stăduințe.

Domnilor Colegi,

Credem, că prin acest modest început, am pus prima piatră stabilă pe care v’om clădi operele ce stau înaintea noastră și spre care tindem.

Expunându-vă această dare de seamă, asupra anului 1933—1934, an de clarificare și de punere la punct, an de începuturi frumoase, vă cerem tot sprijinul și de aci înainte și vă promitem solemn, ca pe viitor, să căutăm a înfăptui cât mai multe din dezideratele noastre și să le consolidăm și perfecționăm pe cele a căror început înseamnă a isbândă.

Aceasta preocupare a noastră de viitor este să găsim modalitatea ca fond casa învățătorilor să fie întrebuințată pentru scopul cu care au fost colectat.

D-l C. Ștefănescu-Poiana de jos prim cenzor citește darea de seamă a comisiei cenzurilor, dare de seamă ce a fost publicată în Nr. 3 al revistei „Graiul Dâmboviței”.

Se aprobă bilanțul și se dă comitetului descărcarea de gestiunea sa.

Fondul cultural provenit din economiile făcute din fondurile revistei „Graiul Dâmboviței”, în valoare de 18.209 se repartizează astfel: lei 10.209 se varsă fondului „Biblioteca”, iar lei 8000 se varsă fondului pentru procurarea de cărți școlare fiilor membrilor Asociației.

Adunarea dă mandat comitetului de a interveni și a se pune de acord cu „Banca Învățătorilor” și „Casa Învățătorilor” spre a hotărâ împreună începerea clădirii „Casei Învă-

țătorilor”, cât mai neîntârziat. Deasemenea dă mandat comitetului a face formalitățile începerii clădirii unei case de odihnă pe terenul donat de filantropul Vasiliu Bolnavu și a uza de toate mijloacele pentru procurarea fondurilor necesare a clădirii casei de odihnă.

Timpul nepermițând citirea rapoartelor întocmite de d-nii raportori: G. Bucurică, I. Mareș și D. I. Platon, aceste rapoarte ce se vor debata în congresul general de la Tîmșoara din toamna anului 1935, sunt publicate în acest număr al revistei.

Visita corului învățătorilor prahoveni

Joi 27 lun'e a. c., a sosit în orașul nostru corul Asociației învățător. prahoveni, compus din 100 persoane, sub conducerea maestrului G. Comișel. Deasemenea a venit și d. insp. Mitache Georgescu. Oaspeții au fost întâmpinați la Mănăstirea Dealu de d-nii revizori școlari Ghiță Ionescu și Gr. Mărculesc, profesorii Negoescu și Vasile Nicolaescu și învățătorii G. Bucurică, N. Ionescu-Heroiu, D. Platon etc.

S'a vizitat liceul militar „Nicolae Filipescu”, explicațiile fiind date de d-nii maior Ionescu-Fălcu și lt. Vasilescu.

În oraș oaspeții au vizitat, sub conducerea d-lui profesor Negoescu, toate monumentele istorice.

Seara la ora 9 seara a avut loc un mare concert vocal și instrumental și recitări la „Sala de Arme”. Sala a fost ocupată de un public numeros în frunte cu d. prefect C. Dănescu, benit să asculte cu drag cea mai frumoasă producțiune artistică ce s'a produs în orașul nostru.

Corul a executat magistral bucăți de: Beethoven, G. Comișel, Muzicescu, Oancea, Chiriac, Cucu, Filip, Vidu și Silcher.

D. Inv. Em. Vasilescu a concertat la vioară. D-na M. Petrescu și d. Georgescu au cântat un d u e t.

D-na Janeta P. Moroianu, d. Cristocea și Popișteriu au recitat recoltând aplauze bine meritare.

Clou-ul a constitui producțiunea din fluer al d-lui Vasilescu în bacata „Ciobănașul”, cu cor. La pian d. Făgărășanu.

Festivalul a fost încheiat cu „Pe-al nostru s t e a g.

BANCHETUL.— MANIFESTAȚIA PENTRU D. V. ȚONI

După terminarea festivalului a avut loc un banchet la restaurantul „Pitiș” oferit oaspeților de Asociația învățătorilor dâmbovițeni.

Seria cuvântărilor a fost deschisă de d. G. Bucurică care a adus elogiile d-lui prefect C. Dănescu.

D. prefect C. Dănescu felicită în numele județului și orașului pe oaspeți pentru strălucita lor manifestare.

D. inv. Iosif Dumitrescu a recitat, în cinstea oaspeților următoarea poezie:

*Bine-ați venit! Bine-ați venit!
Voi prahovence 'nvățătoare
Ce-aveți în ochi scliplri de soare,
Din cel mai proaspăt răsărit.*

*Bine-ai venit, iubit coleg
Din văi și dealuri pravovene,
Pe plaiuri vechi târgoviștene,
Simt inimi care vă 'nțeleg.*

*Sunt inimi care s'au sbătut
Și-au înflorit ca ale voastre
În clipa'n care au putut
Să smulgă zărilor albastre
Secretele învățăturii,
Uitând imperativul gurii*

*Uitând plăcerile de rând,
Voi, ce-ați purtat în piept și-n gând
Numai supremul sacrificiu
De o muncă fără să 'ntrebați:
„Stăpânilor, cât ne mai luați,
„Stăpânilor, cât ne mai dați
„Să nu cădem pe brazdă'n brânci”*

*Voi sunteți pentru țară stânci,
Amnare pentru viitor
Și cremenea ce dă lumină,
În fiecare 'nvățător
Și 'nvățătoare o albină*

*Voi sunteți grănicerii ei,
Speranțele zilei de mâine.
Cuvântul vostru este pâine,
Dar piatră pentru cei mișei*

*Colegilor, colegii mei,
Ștejari, stejara de granit,
Noi vă urăm; Bine-ați venit*

Au mai ținut cuvântări d-nii: Victor Ghiculescu, revizor, Ghiță Ionescu, preot G. Brănișteanu, profesor Vasile Nicolaescu, preot Romeo Penescu, D. Platon-Văcărești, G. Bucurică,

Mitache Georgescu și Jean Vasiliu care aduce salutul presei dâmbovițene.

D. inv. D. Platon-Văcărești, aduce elogii marelui luptător pentru cauza învățătorilor, d-lui D. V. Toni și propune în aplauzele generale trimiterea următoarei telegrame:

„Învățătorii din județele Prahova și Dâmbovița, întruniți la Târgoviște după concertul dat de corul Asociației învățătorilor prahoveni și animați de aceiași dragoste frățască, vă trimit salutul și dragostea lor”. Președinte G. M. Ionescu, Secretar, D. Platon-Văcărești.

Banchetul s'a terminat la ora 2 noaptea.

CARTI, REVISTE

„**Scrisori de primăvară**”, de Iosif C. Dumitrescu învățător Târgoviște. 60 pagini 40 lei.

Am urmărit cu vie curiozitate toate manifestările lui Iosif Dumitrescu, fie în modul de a se comporta în lupta cu viața, fie în producțiile sale literare.

Iosif Dumitrescu e în continuă luptă, iar lupta e pentru el, ceace pentru alții e lăștea și viața sedentară. Se luptă cu politicianii care l-au persecutat și cărora le-a închinat un volum de epigrame, «*Tepe cu adresă*»; se luptă cu greutățile vieții pe care însă le învinge, căci din durerile ce'i aduce viața, el scoate versuri frumoase, pline de mirosul și melodia plaiurilor dâmbovițene, pe care însă nu știm de ce le-a părăsit, pentru mirosurile mai puțin plăcute, a unei mahalale. Iosif Dumitrescu s'a revoltat —și cred că se mai revoltă încă— și contra lui Dumnezeu; dar aici s'a dat învins și s'a convins, că nu e cazul să mai dedice încă un volum de epigrame. Prieteni, Iosif Dumitrescu are puțini; îi poți număra pe degete. De prietene nu știm nominativ nimic în mod sigur, ceace știm e că are o prietenă —muza— în brațele căreia l-am surprins ades și din prietenia cu ea, a dat naștere acestui volum de versuri frumoase, pentru noi aceștia care avem încă naivitatea să credem că Eminescu, Vlahuță, Coșbuc, au fost poeții cei mai mari ai neamului.

Dar, Iosif Dumitrescu, a avut să lupte și cu

influențele și mai ales cu jugul modei, a poeziei moderniste, de sub influența căreia a reușit să scape și să ne facă cadou acest volum cu versuri armonioase, isvorâte din dragostea de natură, scrise în simplitatea și claritatea înaltașilor săi, după cum singur o spune:

*«Mi-s dragi, doina, cavatul,
A vâilor talangă
Și simplitatea'n care
A scris pe vremuri Creangă».*

Sufletul său de fiu al plaiurilor verzi, ara de soare și bătut de vânt, fiu al cătunului

*«Haiduc bătrân —
Ascuns pe o coastă între fagi
Cu soare'n plai și mur'e'n sân».*
—(Scrisoare cătunului meu)—

nu putea să se lase influențat de poezia ce e la modă astăzi, în care macabru și grotescul abundă, în care ceace vrea să spună poetul e o șarada a cărei cheie a pierdut-o el însuși. Pe Iosif Dumitrescu îl incântă și-l farmecă limba curată românească, lipsită de străinisme, forma clară a versului ce l-a auzit cântat în melodiile populare, ale fetelor tinere când se'n torceau dela mure, acolo în cătunul acela «*Pietrari*», scos din anonim și după care sufletul poetului plânge pe fiecare filă din acest volum. Ii este dor de el, de plaiurile lui,

«De casa din cântan,
Cu răsul alb ferestre mici,
Ascunsă ca un licurici,
Sub o mureală de gorun.

și mai ales e dor postului,

«... de casa cea blândă
De praguri care m'astăptai,
De cântecul ce mi-l cântai,
Sub tîl pe bancă mîndă n' mîndă».

—Nostalgi!

Ce admirabil a redat Iosif Dumitrescu, dorința noastră a tuturor acelora ce suntem îndrăgostiți de sătiorul acela singuratic în care am copilărit, pierdut în văile acestei frumoase țări, de a se vedea în el, așa într-o seară frumoasă de vară, cum numai celebru Grigorescu a prins o la tablourile sale! Regret că au pot să redau în întregime această poezie, pe care sunt sigur că poetul o poartă a suflet de mult, de pe timpul când era departe de natalul său, în șeurile de sud ale Basarabiei și care poezie o poartă și eu și o poartă toți aceia ce sunt departe de locul acela cu amintirile și becurile.

«La al cântecului hotar
Am popănit,
Lângă sumănu-mi prăfuit
De biet holnar
De drumuri obosit.

O! Cât de mult aș fi dorit
Să latră'n sat pe un vârf de car
Cu fân de mîna mea cosit!»

Spuneți nu e aceasta adevărata poezie care alinați că pleacă din inima ta, ca o rugăciune, cete înaltă, te înobilează? Oare, cine dintre noi, nu a avut și nu are încă, în clipele când nostalgii dulci se revarsă din adăncul ființei noastre, dorința aceasta, atât de fermecător redată de Iosif Dumitrescu!

Spuneam, că Iosif Dumitrescu e un răsărit, un om ce nu poate a u f e r i i mlacluna. La prima impresie, figura lui colțuroasă, excelent prinsă de pana maestrului Bleada, cu părul răvășit, gata de luptă, te face să nu bănuiești sufletul său sensibil, gata să se entuziasmeze, gata să strivească o lacrimă. Trebuie să te apropii de sufletul lui, să-l cunoști necazurile, să-i cercetezi durerile și întreaga lui viață, plină de decepții și apoi îl vei înțelege.

«Avul ca dar, întâi, copilăria.
Dar mi-o atrivși în puni tăi de ură
Precum un urs în ghiare biata mură,
Care-și cântă la aoare duloșia.

Și mi-al făcut din pomul fericirii
Un elat orfan de frunze și de floare.
Apoi m'ai blestemat să-l văd cum moare,
Stingher și trist pe malul amintirii».

—Scrisoare fatalității—

Ca să-l cunoașteți însă bine pe Iosif Dumitrescu, așa cum am spus că l-am cunoscut și eu, gata de luptă, —ba și de clarță,— veșnic în frământare, neastâmpărat, acuzator, dar și bun, vișător, gata să la apararea celor năpăstuite, apărând cauza celor drepti cu disperare, trebuie să citez propria sa «Spovedanie».

«M'ai făcut Doamne din pământ.
Ca să nu pier,
Mi-al dat brațe de fier.
M'am învățat singur să cânt,
Fiindcă mi-al pus deasupra cer.
Odată, Doamne, când ai dat
Trei luni în șir
Plouă vânt și ger,
Am blestemat;
Dar când ai răs «Prea Bunule», cu soare
Și am văzut cum crește grâu între răzoare
În râpa stearpă floare lângă floare,
Cât m'am călt!

De atunci Doamne, n'am mai clevetit».

Acesta este Iosif Dumitrescu, acela care ne-a dat prilejul să gustăm din farmecul poeziei sincere, pornită din inimă și suflet, nu numai din creier, așa cum înțeleg să scrie poezii ce cred că prin împerecheri de cuvinte sau de imagini disparte, fac filozofie.

Iosif Dumitrescu și-a pus prima piatră la temelie gloriei sale. Volumul său, «Scrisori de primăvară» pentru noi înseamnă o bucurie. Pentru el, bucurie ar fi să-l cumpărați! și să-l citiți.

Pământul —Politic social literar. Director Eugen Cialic. Strada Vânători 127, Călărași Ia-lomlța.

Am mai scris și vom mai scrie încă despre această excelentă revistă, fala presei provincială. Cum a reușit Eugen Cialic să grupeze în jurul acestei reviste pe cei mai celebri scriitori și pe

cel mai de frunte oameni de știință, e un secret al lui.

Numărul închinat lui Panait Istrati, cuprinde nume cu multă greutate, nume ce te fac să crezi că «Pământul» și cu el și directorul lui, și-a creat un loc de cinste în presa românească.

Ultimul număr ne aduce un spiritual reportaj a lui Neagu sin Rădulea — (Neagu Rădulescu) privitor la serbările din Parcul Carol de «Luna Bucureștilor», a aceluși tânăr desăvârșit caricaturist și promițător literat, pe care ursitoarele l-au purtat în brațe și l-au dat talent să mai dea și la alții.

Dar, ceea ce pentru noi e o mare bucurie, o plăcută surpriză ce ne-o face Eugen Claiic, e publicarea capitolului «*Auto da fe pentru morământul minciunii*», din mult așteptatul roman «Thermos», al lui Jean Vasiliu. Am vrea să știm, de ce e așa de leneș Jean Vasiliu în publicarea cel puțin a unor părți din romanul său, despre care am auzit că va fi o carte de talent, o carte ce consacra, ce va însemna un punct de onoare a scrisului românesc.

Cu «Pământul!», credem că presa de provincie a făcut un pas gigantic și începe să-și croiască drum sigur spre nemurire.

„**Revista Mea**”. Revistă literară critică și de cultură generală. Cluj, Strada Mico Nr. 7, director Marta Rădulescu.

Rar să simț în viața mea o bucurie mai mare, provocată de o carte sau revistă, ca bucuria simțită când mi-a sosit la redacție această revistă.

«Revista Mea», e revista ce se adresează și face să tresalte de bucurie numai inimile curat românești; încolo, pentru inimile în care sângele e strein, în care dragostea de țară e în strânsă legătură cu profitul ce se poate trage de pe urma ei, această revistă e periculoasă pentru liniștea țării și nu se știe, dacă nu vor căuta să

scape de adevărurile ce le strigă în lungul și în latul țării cei ce o conduc.

Cunoșteam pe Marta Rădulescu ca scriitoare de mare talent, de un talent ce neliniștește pe anumiți Tăgârțani puși în solda lui Israel, dar nu o cunoșteam — deși mediul din care și-a inspirat operele sunt pur românești — nu o cunoșteam ca naționalistă militantă. Aceasta e a doua mare bucurie, ce ne face Marta Rădulescu.

Atâta claritate, sinceritate, frumusețe a expunere, ca în articolul «*Rânduri pentru Ardealul cel tânăr*», scris de d. Vasile Marin, nume ce l-am mai întâlnit noi cândva în o revistă dispărută odată cu dizolvare, nu poți să mai întâlnești în alte reviste: «Să recunoaștem cu durere: după șaptezecizeci ani dela Unire Ardealul este mai puțin românesc decât până la 1916. Ca diamantele unei coroane străjuiesc hotarele cetății valahe stropită cu sângele lui Mihai și al lui Horia, orașele uncurizate: Aradul, Sibiu, Brașovul, Odorheiul, Satul-Mare, Oradea și Tg. Mureș. Ca și odinioară, în inima platoului valah stă înfipt ca un pumnal, orașul magnaților, Clujul. La locul lui, lângă masiva catedrală ungurească, cu turlele trimise aus, cât mai sus către cerul țării, ca o sfidare adusă cerului acestuia *care dela Mare și până la Tisa e românesc*, mai mandru ca nicio dată. Matiaș' Corvinul, eroul și cartea de vizită a Ungurilor pentru străinii vizitatori, primește în ziua de 10 Mai, defilarea trupelor românești, ca un omagiu ce i s'ar cuveni de drept. Mai la o parte, purtând în ziduri durata a cinci secole, casa lui Matiaș, transformată în muzeu iredentist în care tulpicul Moșilor e trecut drept obiect de artă ungurească populară, și acoperită — după unire — cu ardezie în tonul drapelului maghiar, invită ospitalier pe streini, pentru a le demonstra că nimre nu sa schimbat».

D. I. Platon-Văcărești

INFORMAȚIUNI

Absolvenții șc. nor. „Ion H. Rădălescu” din Târgoviște, seria 1925, cu ocazia împlinirii a 10 ani de la absolvire, țin să cinstească acest moment cu o sărbătorire, care va avea loc în ziua de 7 Iulie 1935, după următorul program.

a) La ora 10 a. m., întâlnirea la școala normală.

b) De aci în corpore la biserică pentru a pomeni pe cei morți (Profesori și colegi).

c) După aceasta — la școala Nr. 1 Băești (fost școala Normală) se va face apelul seriei și o oră de clasă.

În calitate de fost profesor al acestei serii, vă rugăm respectos să ne onorați cu prezența Vos., retrăind alături de noi, frumoasele amintiri ale celor 6 ani de muncă depusă pentru laminarea și îndrumarea noastră.

Promoția anului 1925 a școlii normale din Târgoviște

Articole pentru numărul de vacanță se primesc până la 1 August a. c.

Colegilor ce au luat cărți dela bibliotecă și nu le-au adus timp de 3 luni dela luarea lor, li se va opri valoarea cărților din salariu depe luna Iulie a. c.

Se aduce la cunoștința celor interesați că subsemnații institutori la școala primară Nr. 1 Băești din localitate, deschidem și anul acesta **curs de pregătire cu elevii doritori a da examen de admitere la: Liceele militare și civile, seminarii, școlii normale, școli comerciale și de meserii.**

Cursul începe la 20 Iunie și durează până la 1 Septembrie a. c.

Prețuri convenabile.

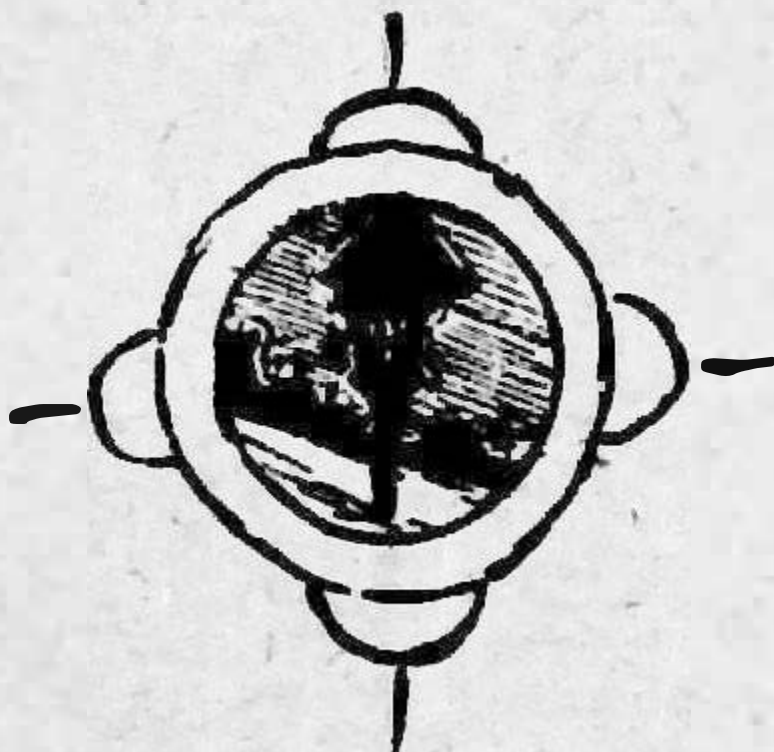
Pentru membrii corpului didactic de orice grad, reducere de 50 la sută. Doritorii se vor adresa la școala mai sus amintită.

SANDU BUCȘENEANU

și

IOAN BUTĂROIU

Institutori—Târgoviște

ASOCIAȚIA ÎNVAȚĂTORILOR DIN JUDEȚUL DÂMBOVIȚA**SITUAȚIA DE CASA**

La 31 Mai, 1935

INCASĂRI**PLĂȚI**

NATURA INCASĂRILOR	SUMA	NATURA PLĂȚILOR	SUMA
Sold dela bilanțul 1934	29.517	CHELTUELI ORDINARE :	
Debitori în cont	3.315	Ajutoare cazuri boală și înmormântări	15.300
Abonamente la rev. „Școala și Viața”	12.700	Cotizație Asociația Generală	7.200
Abonamente la rev. „Graiul D-vița”	26.440	Cheltueli generale: registre, cheltueli	
Cotizații	30.440	cancelarie etc.	3.635
Imprimate Revizoratul Școlar	12.120	Indemnizație de muncă personalului	
		pe 5 luni	6.000
		Cheltueli de reprezentare	5.100
		Deplasări comitet și cenzori	9.400
		Imprimate Revizoratul Școlar	12.120
		CHELTUELI CULTURALE :	
		Rev. „Școala și Viața” a Asoc. g-rale	12.068
		Rev. „Graiul Dâmboviței”, 4 numere	27.783
		Biblioteca	3.906
		Fond bibliotecă	600
		Total plăți	104.112
		Sold numerar în casă	10.420
Total incasări	114.532	Total general	114.532

Certific exactitatea cu registrele de Casă și existența soldului.

Casier-Contabil, IOAN GH. ANDREESCU